

Schiller Instituttets videokonference for unge lørdag den 26. september 2020 kl. 16 dansk tid: Verdens valg: Udrydelse eller LaRouches æra. Unge kan deltage aktivt via Zoom. Alle kan se konferencen via YouTube.

Vær med på Schiller Instituttets eksemplarisk online-konference, for studerende og unge over hele verden. Deltagerne får mulighed for at gå i dialog med Helga Zepp-LaRouche og andre fremtrædende paneldeltagere.

Unge: Tilmelding for at deltage aktivt via Zoom:

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/sept_26_conf

Hvor ville menneskeheden være i dag, hvis Lyndon LaRouche – og hans ideer – ikke var blevet uretfærdigt fængslet, gennem det der er blevet beskrevet som “bevidst og systematisk embeds- og magtmisbrug” og et “tragisk justitsmord”? Hvis hans ideer var blevet hørt uden fordomme i den nationale og internationale politisk debat, havde vi måske allerede udviklet en videnskabelig koloni på Månen, udryddet fattigdom for altid og mestret fusionskraft, hvilket ville have ført til en global økonomisk og videnskabelig renæssance. I dag er behovet for hans frifindelse måske mere presserende end nogensinde.

Schiller Institute indkaldte til en ekstraordinær online-

konference for at diskutere LaRouches frifindelse. Deltagerne var unge fra mere end 25 lande fra alle verdensdele. Sagen om LaRouches frifindelse blev præsenteret for dem af nogle af dem, der kender allermost til den;

LaRouches enke, Helga Zepp-LaRouche, ledere, der kæmpede for hans prøveløsladelse og efterfølgende frifindelse – Jozef Mikloško, tidligere vicepremierminister for den tjekkiske og slovakiske føderale republik; Marino Elsevyf, advokat i den Dominikanske Republik; og Theo Mitchell, tidligere statssenator fra North Carolina – samt LaRouches kollegaer, som blev sendt i fængsel sammen med ham, Paul Gallagher og Dennis Small.

Videoklip af LaRouches ledende advokat, Odin Anderson, den tidligere statsadvokat Ramsey Clark og Lyndon LaRouche selv, som alle vidnede i LaRouche-sagen ved de "uafhængige høringer om misbrug af det amerikanske justitsministerium" i 1995, udpenslede de forbrydelser, der var blevet begået.

Programmet på engelsk:

Panel 1: "The World Needs the Exoneration of Lyndon LaRouche"
10:00 AM – 1:00 PM EDT Helga Zepp-LaRouche, Founder and Chairman, Schiller Institute

- Jozef Mikloško, Former Deputy Prime Minister of the Czech and Slovak Federative Republic
- Marino Elsevyf, Attorney-at-Law, Dominican Republic, Member of 1995 MLK Tribunal
- Paul Gallagher, EIR Economics Editor, Former Political Prisoner
- Dennis Small, EIR Ibero-American Editor, Former Political Prisoner

Panel 2: LaRouches idéer præsenteret af unge:

"Videnskab, kultur og store projekter i en global renæssance"

Talere:

- Yao Fei, Ministerråd for Folkerepublikken Kinas ambassade i

Spanien: "Kinas syn".

– Michele Geraci, tidligere italiensk viceminister for økonomisk udvikling.

– Marcelo Muñoz, grundlægger og præsident emeritus, Cátedra Kina, Spanien: "Kina og Vesten: To verdener".

– Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og præsident, Schiller Instituttet, Tyskland: "Konfutse og Schiller: menneskets æstetiske uddannelse".

– Dr. Ángel Álvarez, ingeniør, Cátedra Kina, Spanien: "Kinas svagheder i informations- og kommunikationsteknologi i lyset af den aktuelle konflikt med USA".

– Jacques Cheminade, præsident for Solidarité & Progrès, Frankrig: "Økonomisk sameksistens for at overvinde geopolitik".

Præsentationer om:

- Verdenslandbroen: udryd fattigdom for altid.
 - Tunnellen under Bering-strædet: Forbind verdens kontinenter
 - En alliance blandt præsidenter: LaRouches plan for Latinamerika
 - LaRouches plan for Afrika: springet ind i et nyt paradigme
 - Europas udvikling og en mission for de unge
 - Johannes Kepler og sansernes dårskab
 - Tænk som Beethoven!
 - Kreativitet i en tid med kunstig intelligens
 - Alexander Hamilton, LaRouche og kreditsystemet
-

Kreativitetens musik.

LaRouchePAC's

Undervisningsserie 2018

»Hvad er det Nye Paradigme?«

Lektion 4,

17. marts, 2018: pdf,

dansk/engelsk; video

I dag vil jeg guide jer til den fremtidige renæssance af klassisk kultur, som jeg er overbevist om, ikke ville have været mulig uden Lyndon LaRouches opdagelser om kreativitetens forrang, ikke blot i menneskelige relationer, men også i universet som helhed. Jeg træder i baggrunden til fordel for Lyndon LaRouche selv; og til fordel for forskellige uddrag af hans mange skrifter, og ligeledes klip fra video og audio, håber jeg at kunne komme ind på de hovedtemaer, som har optaget ham hele hans liv, som begyndte i 1922. Dette vil også være meget nyttigt, for det vil gøre det muligt for os at fortsætte, hvor Dennis Small slap i den foregående lektion, hvor han talte om den særdeles uheldige David Hume. Jeg vil diskutere den ondartede indflydelse fra den måske ondeste filosof til alle tider, en person, der er baseret på Hume, men som gjorde noget endnu værre; nemlig Immanuel Kant.

Download (PDF, Unknown)

Hvad er geopolitik? Anden del: Er du human, eller Hume-an? Filosofien bag geopolitik.

LaRouche **PAC's**
Undervisningsserie 2018,
»Hvad er det Nye Paradigme?«
Lektion 3, 3. marts, 2018;
pdf, dansk, og video

Så for Leibniz er mennesket ikke Gud, men det er i stand til skabende fornuft af den form, som Gud har begavet det med i universets udvikling. Så for Leibniz er mennesket skabende, som det også er for Cusanus. Denne kreativitet, og kun denne kreativitet, er det, som skænker mennesket fri vilje. Med andre ord, så er mennesket i stand til at gøre noget, eller ikke gøre noget; eller at gøre A eller B; der er fri vilje. Og det er det samme som kreativitet, mener jeg, det er rimelig indlysende. Men det er også kilden til moral. Så kreativitet, fri vilje og moral er i realiteten det samme, videnskabelige begreb. Af den grund, siger Leibniz, så er det, der er formålet med vores liv, eftersom vi har fået denne kreative evne, at få det, han faktisk kalder lykke (happiness), at udvikle stræben efter lykke. Han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter nydelse'; han siger ikke 'liv, frihed og stræben efter at undgå smerte'; han siger, 'liv, frihed og stræben

efter lykke', som han undertiden også kalder 'felicity' (det betyder også lykke).

Dette er altså det stik modsatte af Benthams idé om nydelse; det er lige så modsatrettet som Satan er til Gud.

Download (PDF, Unknown)

Billede: 'Lysternes have'. Maleri af Hieronymus Bosch, 1403-15.

Julehilsener til alle – Husk at elske menneskeheden

Leder fra LaRouche PAC, USA, 24. dec., 2017 – I telefonmødet for aktivister, der fandt sted torsdag aften, mindede Will Wertz om Lyndon LaRouches budskab for mange år siden i hans artikel, »Prometheus and Europe« i EIR 23. juli, 1999, og som handlede om den sande forståelse af historien om Prometheus. LaRouche afviste ikke alene det oligarkiske synspunkt – at Prometheus betalte prisen for at overtræde spillets regler – men også det synspunkt, som kommer til udtryk i Goethes digt om Prometheus, og som ligeledes udtrykkes i Hugo Wolfs musikalske opsætning af digtet, at Prometheus, i sit nederlag, knyttede næven i trods mod de herskende magter. I modsætning hertil, og som formede LaRouches egne efterfølgende

opdagelser, var det synspunkt, der først sås i Aischylos' *Prometheus i lænker* – at det var Zeus, tyrannen, der var den tragiske figur, ikke Prometheus. Som LaRouche udtrykte det, så »bragte Zeus' dyriske trodsighed mod den udødelige Prometheus undergang, ikke alene for Zeus, men for alle Olympens guder«.

Det var »guddomsgnisten« i Prometheus, hans kærlighed til menneskeheden, der var årsag til hans lidelser for tyrannens hånd, men som også forårsagede, at hans navn for evigt blev kendt som menneskehedens befrier gennem at give dem evnen til kreativ fornuft, ild og kunst. Det var den ånd, der ledte Benjamin Franklin til at blive kaldt den »nye Prometheus«, bemærkede LaRouche, og det var samme *Götterfunken* (guddomsgnist) i Schillers *An die Freude* (Ode til glæden) og Beethovens *Niende Symfoni*.

Det samme kan siges om Sokrates og om Jesus Kristus – hvilket er grunden til, at vi gav samlingen af erklæringer fra hele verden, der krævede, at LaRouche blev løsladt fra fængsel, for »Sokrates' tredje rettergang«.

LaRouches historiske kamp for guddomsgnisten, for virkelig at befri menneskeheden fra de olympiske oligarkers mentale dødsgræb, har nu bragt sejren inden for rækkevidde. Den Nye Silkevej giver den levende struktur for at virkeliggøre LaRouches vision om en fremtid, der er mennesket værdigt, alt imens oligarkiet desperat er gået for vidt med sin Russiagate-svindler, under direktion af dem, der troede, de havde gjort LaRouche tavs og havde forsøgt at tilbageholde det tidevand af ideer, som LaRouche er kommet med i løbet af det seneste halve århundrede, og som nu er i færd med at løfte alle nationer, og potentielt alle folkeslag i verden, ud af truslen om den atomare Syndflod.

Det er dette, der bør være emnet for fejring i dag, i Amerika og hele verden, af kristne, jøder, muslimer og konfutsianere – af hele menneskeheden: Ånden, der blev kød.

Foto: Helga og Lyndon LaRouche, julen 2017.

Schiller Instituttets Venner interviewer Christian Larsen, leder af Hjørring Musikskole, om Hjørring- modellen for gratis musikundervisning for alle børn

Leder af Hjørring
Musikskole, Christian
Larsen.

Michelle Rasmussen, Schiller
Instituttet; kandidat KV
2017 i København.

Michelle Rasmussen, der opstiller til kommunal- og
regionsrådsvalg i København for Schiller Instituttets Venner,
interviewede Christian Larsen den 3. nov. 2017.

Se alle kandidater i København, Brøndby, Aarhus og Randers: <http://sive.dk/>

✘ *København, 21. august, 2017 (Schiller Instituttet) – DR.dk*
Nordjylland rapporterer, at i Hjørring kommune, der har 65.000 indbyggere, »skal alle børn lære at spille et instrument. I børnehaven skal de lære at spille violin. Derefter skal de, frem til og med 5. klasse, have undervisning i forskellige instrumenter, korundervisning, og så skal de spille i orkester«.

I det kommende skoleår vil 1085 børn deltage i projektet, og på sigt er det hensigten, at alle børn skal deltage. Hjørring Musiske Skole har bl.a. indkøbt flere hundrede violiner og andre orkesterinstrumenter.

Christian Larsen, leder af Hjørrings Musiske Skole, sagde: »Vi gør det, fordi det er sjovt, og fordi børn netop i den alder har et meget stor potentiale til at udvikle hjernen, og når du spiller musik udvikler du dig kognitivt, motorisk og også følelsesmæssigt.«

I en baggrundssamtale med Schiller Instituttet tilføjede Christian Larsen også, socialt. Ideen startede i 2010 med et ønske fra græsrodder om at gentage en dansk version af Venezuelas El Sistema orkester-massebevægelse. Principperne for den danske version var, at det skulle være gratis, åbent for alle børn, med flere timers øvelse om ugen, fokusere på musisk udtryk snarere end teknik, understrege fællesskabet snarere end individet og omfatte »peer-to-peer« undervisning, hvor børn underviser børn ved siden af de voksnes undervisning. Projektet i Hjørring startede i 2011 med et enkelt orkester.

Omkostninger for det aktuelle projekt deles mellem skolesystemet og musikskolen. Samarbejdet er baseret på

gensidig værdiskabelse og var ikke afhængigt af »nye penge« i systemet, men krævede blot en ændring i tankegang. De håber, det vil blive en model, som andre byer vil vedtage.

Siden rapporten på dansk fjernsyn, har der været stor, positiv feedback, og der er også flere former for græsrodsprojekter for musik i flere andre danske byer.

Christian Larsen understregede, at musikprojektet udvikler børns evne til at tænke kreativt, uden på forhånd at vide, hvad man skal gøre – at tænke uden på forhånd at få svaret at vide.

En mor, der blev interviewet i DR-artiklen, var også glad for, at hendes barn deltog i klassisk musik, som ikke mange i hendes egen generation i har været udsat for.

<http://www.dr.dk/nyheder/regionale/nordjylland/i-hjoerring-kommune-skal-alle-boern-laere-spille-musik-fra-de-er-fire>

Tiden er inde til at forudsige naturkatastrofer og forsvare menneskeheden!

Vi må samarbejde om at forudsige jordskælv og vulkanudbrud; vi må forsvare Jorden mod asteroider og kometer; vi må lære at kontrollere ekstreme vejrfænomener; vi må samarbejde om forsvaret af denne ene menneskehed, vi alle er fælles om.

Af Benjamin L. Deniston

EIR, 10. sept., 2017 – Det sene august og tidlige september har været en omtumlet tid i vores Solsystem. USA, Mexico og

Caribien rammes af en række intense orkaner (Harvey, Irma, José og Katia). Forud for disse orkaner udsendte Solen flere eksplosive soludbrud (inklusive den største i over et årti) og afsendte udbrud af plasma direkte mod Jorden, udbrud, der skabte alvorlige, geomagnetiske storme. Ud over orkanerne, blev Mexico rystet af det største jordskælv i over hundrede år – med en styrke på 8,1 og 90 km ud for den sydvestlige kyst.

Disse naturlige begivenheder minder os om menneskehedens sårbarhed over for farerne i vort Solsystem og understreger vor tids strategiske virkelighed: Nationerne må komme sammen for at forsvare Jorden mod disse trusler.

Chiapas-jordskælvet med en styrke på 8,1 har på tragisk vis taget omkring 100 menneskeliv (iflg. tilgængelig information den 10. sept.). Takket være elektriske sensorer og advarselssystemer, fik mange indbyggere en advarsel nogle få tiendedele sekunder, før jordskælvets bølger nåede dem – hvilket gav dem tilstrækkelig med tid til at forlade bygninger eller finde ly. Men hvad, hvis vi kunne udstede advarsler timer, eller endda dage, før store jordskælv indtræffer?

Små grupper af pionérvidenskabsfolk har i årtier helliget sig til at detektere, studere og forstå forvarselssignaler, der fremkommer i timerne, dagene og ugerne før udbruddet af seismiske begivenheder. Disse videnskabsfolk har vist, at forskellige former for elektriske, elektromagnetiske, magnetiske, termiske og andre anomalier og signaler går forud for jordskælv og giver grundlaget for tidlige varslingsystemer, der kunne redde utallige liv.

Én af de ledende pionerer inden for dette område er professor Sergey Pulinets, der har fremlagt sit revolutionerende arbejde for *EIR*, Schiller Instituttet og LaRouche PAC. Professor Pulinets har samarbejdet med sin kollega, prof. Dimitar Ouzounov, i udviklingen af deres lithosfære-atmosfære-ionosfære koblingsmodel. Denne model forklarer fysikken bag jordskælvs-forvarselssignaler og giver den teoretiske ramme

for et tidligt jordskælvsvarslingssystem.

Efter vidtgående undersøgelser og demonstrationer, er deres team nu klar til at bringe dette arbejde til aktiv anvendelse – hvis regeringer er rede til at træde frem og støtte udviklingen af tidlige jordskælvsvarslingssystemer.

I øjeblikket bringer lederskabet af Kina, Rusland, Bælte & Vej Initiativet og BRIKS-partnerskabet verden nærmere til det Nye Paradigme, som Helga og Lyndon LaRouche har forudset. Rent strategisk betyder dette, at disse ledende magter, inklusive dem i Europa og USA, må opgive geopolitiske ambitioner og indlede et strategisk samarbejde for at forsvare Jorden og alle dens indvånere mod udfordringer, der truer hele menneskeheden.

Vi må samarbejde om at forudsige jordskælv og vulkanudbrud; vi må forsvare Jorden mod asteroider og kometer; vi må lære at kontrollere ekstreme vejrfænomener; vi må samarbejde om forsvaret af denne ene menneskehed, vi alle er fælles om.

Denne artikel forekommer som lederartikel i EIR fra 15. sept., 2017.

Foto: Soludbrud kan overvåges mht. deres potentiale for at forårsage alvorlige, geomagnetiske begivenheder. Her er en masseudsendelse i koronaen i færd med at sætte af fra Solen. I denne kunstners gengivelse ses Jorden og dens magnetosfæres feltlinjer til højre. (NASA/ESA)

Hvad er det, der er så

skræmmende ved en idé?

Leder fra LaRouche PAC, 13. sept., 2017 – »Vi ønsker et nyt paradigme i politik – bort fra geopolitik og frem til menneskehedens fælles mål«, erklærede Helga Zepp-LaRouche i et interview, der blev udgivet i den tyske avis, Junge Welt, den 13. sept., som vi rapporterede i går. »Vi mener, at en fortsættelse af geopolitik i sig bærer faren for en konfrontation med Rusland og Kina. Det er én af grundene til, at vi støtter Xi Jinpings initiativ for at skabe en Nye Silkevej på basis af win-win-samarbejde blandt alle verdens nationer.«

Zepp-LaRouche tilføjede, at »visionen om den Nye Silkevej var vores idé«, og dens fulde gennemførelse vil gøre en ende på »konsekvenserne af kolonialisme og IMF's betingelsespolitik i forbindelse med udstedelse af kredit, som fulgte efter kolonialismen. Udelukkende kun udvikling af infrastruktur skaber forudsætningerne for reel udvikling af hele det afrikanske kontinent«, og verden.

Men, få timer efter Zepp-LaRouches interview, trak *Junge Welt* artiklen tilbage – og fjernede alle spor af den fra deres website!

Hvad er det, der er så skræmmende ved en idé, kunne man spørge, at det forårsager en så ynkelig, klodset demonstration af censur?

Begynd med den kendsgerning, at hele det transatlantiske finanssystem hænger i den tyndeste tråd og kunne styrte ud i kaos, hvad øjeblik, det skal være. Ja, selv Storbritanniens ekstremt liberale Adam Smith Institute måtte, i en rapport, der blev udgivet i dag, indrømme, at det globale finanssystem er »en ulykke, der bare venter på at ske«, og at de såkaldte »stresstests« af bankerne er et svindelnummer, der tilslører den kendsgerning, at bankerne i dag er langt mere gearet, end

de var for et årti siden, umiddelbart før nedsmeltningen i 2007-08.

Det britiske Imperium ønsker afgjort ikke ideen om den Nye Silkevej på bordet som et alternativ, med dets eget finanssystem, der er ved at gå ned med et brag.

Hvis man er London, må man afgjort være bekymret over, hvad præsident Trump kunne finde på at gøre under sin forestående rejse til Asien i november, hvor han efter planen skal mødes med Kinas præsident Xi Jinping og vil komme i personlig kontakt med andre verdensledere – inklusive Ruslands Vladimir Putin – ved USA-ASEAN og APEC-topmøderne. Alle Londons bestræbelser på at »rulle Trump i tjære og fjer« er hidtil mislykkedes: som Politico bemærkede i en artikel med overskriften, »Teflon Donald Trump«, »Demokrater har angrebet præsidenten forfra og bagfra, men opinionsundersøgelser og fokusgrupper viser, at intet af det virker.« Det ser ud, som om almindelige amerikanere ikke er så dumme, som briterne kunne tænke sig, og stadig ønsker faglært beskæftigelse, seriøs investering i infrastruktur og samarbejde med andre nationer for at opnå disse resultater – politikker, som Trump lovede vælgerne, men endnu mangler at handle på.

Som Helga Zepp-LaRouche understregede under diskussioner i dag med kolleger, så er det, som briterne, Wall Street og den Europæiske Union tilbyder folk på begge sider Atlanten, blot at holde sig til finanssystemets eksisterende regler og standarder, men det »er alt sammen bygget på sand«. Det handler ikke om andet end at holde den spekulative boble gående, intakt, og sikre, at der ikke er noget samarbejde med Kinas Bælte & Vej Initiativ. Men for hver dag, der går, bliver denne Nye Silkevej og dens win-win-fremgangsmåde over for globale relationer, og udsigten til reel investering i store infrastrukturprojekter, mere og mere attraktiv.

Og dét er en idé, som briterne frygter – og med god grund. Som Lyndon LaRouche sagde i en berømt tale i São Paulo, Brasilien,

i 2002: »Hvorfor kan vi ikke ændre reglerne? Er vi da ikke mennesker? ... Er mand og kvinde ikke ligeligt skabt i Universets Skabers billede, og begavet med disse evner? Har vi ikke, frem for alt andet på denne planet, myndighed til at ændre reglerne? Vi har evnen. Det er det, suverænitet vil sige. Suverænitet vil sige evnen til at skabe de regler, ved hvilke vi kan overleve.«

Foto: Helga Zepp-LaRouche optrådte på et engelsksproget, kinesisk Tv-show, under sit besøg til Kina i foråret 2017, hvor hun deltog i »Bælte & Vej Forum«.

Lyndon LaRouche: »Sand patriotisme: At forsvare universets lov og evnen til fornuft.« LPAC kortvideo

For at kunne håndtere den form for krise, vi konfronteres med, må vi søge i os selv og i os selv finde en værdi, der er så dyrebar, at, hvis vi brugte vort liv på at forsvare denne værdi, ville vi herved have vundet vort liv, fordi vi ville have vundet formålet med vor dødelige eksistens.

»Hvis vi vedtog den holdning, som USA havde under Kennedys rumprogram; faktisk Eisenhower/Kennedy-rumprogrammet, fra ca. 1958, det såkaldte 'Sputnik'-program, og frem til 1965, kombineret med en politik for investerings-skattecredit for passende investering, sammen med et program for videnskabsberigelse i vore skoler og lignende ting, som vi gjorde dengang; intet andet end dette, så kan jeg forsikre jer for, at, med en viden om, hvad der er vigtigt at arbejde på inden

for videnskab, inden for teknologi; med en viden om de projekter, der er den bedste måde at udtrykke disse teknologiske forbedringer på, så garanterer jeg jer, at, hvis mennesker på denne planet havde den politiske vilje til at gøre dette, ville vi øge den potentielle befolkningstæthed på denne planet, og forbedre levestandarden med så meget som 40 gange så meget som i dag, hen over de næste tre generationer med faktor 10. Vi kunne ved slutningen af dette århundrede ... i løbet af to generationer, opretholde et potentielt befolkningstal i størrelsesordenen 100 milliarder mennesker – med større lethed, meget bedre ernæret, langt tryggere, mere frie, meget mindre overfyldt end i dag, fordi vi brugte jorden på en mere intelligent måde.

Der findes to slags 'naturlig lov', eller to aspekter af naturlig lov. Den første er universets love, og den anden, eller lad os sige, hvis et kongresmedlem skulle finde på at ophæve tyngdeloven, for nu at bruge et billede, ville det så ophæve tyngdeloven? Det ville det ikke. Så hver gang personer, fordi de har stor, politisk magt, siger, at de trodser det, der i realiteten er en lov i det fysiske univers, en lov i naturen, naturlig lov, og de, på grund af deres magt, får andre til at støtte denne modstand, hvad sker der så med nationer, der trodser naturen? De bliver knust, ødelagt. Deres bekæmpelse af naturlig lov bliver redskabet for deres ødelæggelse. Hvis man støtter politikere, der bedriver en sådan trods af naturlig lov, hvad bringer man så over én selv, og ens nation? Man bliver en medskyldig, man håndhæver denne ødelæggelse, man fremkalder ødelæggelsen af ens nation, ens familie, alting.

For at kunne håndtere den form for krise, vi konfronteres med, må vi søge i os selv og i os selv finde en værdi, der er så dyrebar, at, hvis vi brugte vort liv på at forsvare denne værdi, ville vi herved have vundet vort liv, fordi vi ville have vundet formålet med vor dødelige eksistens. Det er, hvad en soldat burde have i kampen, mod, ikke patriotisme, men dét;

ikke patriotisme som et abstrakt flag; ikke patriotisme som et racistisk begreb; ikke patriotisme i nogen af disse andre, symbolske betydninger; men patriotisme i den betydning, som vi burde have i USA, men som vi stort set er fremmedgjorte overfor. At vide, hvad Ben[jamin] Franklin repræsenterede; et system af repræsentativt selvstyre under naturlig lov, og under loven, der styres af naturlig lov. At forestille sig rædslen ved engang at have kendt et sådant selvstyre; at forestille sig at leve under slaveri, der ikke alene er en materiel undertrykkelse, men ødelæggelse af selve ens børns sjæl. Og på os ligger såedes, og jeg vil respondere til denne udfordring, det moralske ansvar for hundreder af milliarder af sjæle, der, hvis tingene var passende, burde blive født i fremtiden.

Det ansvar påhviler os, at se tilbage til de martyrer, der gav os regeringsinstitutioner, i hvilke sandhed, og således frihed, fik samfundsmæssig status. Der findes ikke frihed uden sandhed, og der findes ikke sandhed uden frihed. Rettigheden hos en person, der ledes af de rette principper, til at komme frem til en mening, der bygger på fornuft – ikke en tilfældig mening, men baseret på en omhyggelig anvendelse af fornuft; og denne persons rettighed til at stå frem og sige, 'Dette er, hvad jeg mener, med mindre jeg bliver overbevist om det modsatte gennem fornuft'. Det er frihed. Om så hele samfundet er uenig med én, hvad så? Så længe, man ledes af fornuft, og så længe, man underkaster sig korrektion af ens opfattelse gennem fornuft, det er retten til at fremføre en mening i modstrid med flertallet i samfundet omkring én; det er frihed. Et demokratisk samfund, som 'Projekt Demokrati' i Kongressen definerer det i dag, er den mest forfærdelige vederstyggelighed, man kan forestille sig, og imod hvilket de, der grundlagde USA, advarede. 'Demokrati' er det værste af alle onder, den værste af alle tyranner, fordi der ikke findes en værre tyran end i den irrationelle flok, en lynch-flok; demokrati, som de definerer det, er et demokrati, der består af en lynch-flok – pas på med ikke at have den forkerte

hudfarve, eller den forkerte mening – og under hvilket personen ikke har nogen rettighed, undtagen retten til at være enig med det, der fremstår som flertallet af den herskende mening. Og, hvis flokken skifter mening, så river man sit tøj af og tager det tøj på, den tager på, og så fremdeles. Et samfund af modeluner og vanvid, uden noget moralsk formål, nogen moralsk karakter og evne til fornuft. Forsvaret af personen, der ønsker at udøve fornuft, der ønsker at blive styret af naturlig lov og fornuft, er samfundets helligste pligt – forsvaret og omsorgen for sådanne personer. Og et samfund, der ikke opfylder denne mission, er ikke levedygtigt. En regeringsform, der ikke tjener dette formål, er ikke levedygtig, fordi den ikke beskytter den mest dyrebare del af det menneskelige samfund – udviklingen af fornuftsevnen i den enkelte person; det, der gør os til virkelige mennesker; det, der gør vores individuelle liv helligt.

Og det er, hvad der står på spil.«

Offentliggjort den 5. jul. 2017

☒ *Ovenstående er et klip fra LaRouches hovedtale på en 1988-konference »Mad for Fred«, som en fejring af den forestående Schiller Institut-konference denne fredag (7. juli, 2017), der ligeledes har titlen, »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«. Hr. LaRouche talte for flere end 400 landbrugsledere om potentialet for at anvende det Amerikanske Systems økonomiske metoder for at opretholde 100 milliarder mennesker om tre generationer, og den nødvendige, kulturelle opgradering for at udvikle vore borgeres kreativitet for at opnå dette mål.*

Se hele hovedtalen her: <https://youtu.be/UjYMNMSpZ3s>

To fortællinger om én by

Leder fra LaRouche PAC, 28. juni, 2017 – Torsdag 29. juni vil en historisk koncert blive afholdt i Carnegie Hall i New York City for at fejre Sylvia Olden Lees liv og værk. Sylvia Olden Lee var en banebrydende sanglærer ved Metropolitan Operaen og mangeårig ven og kollega i Schiller Instituttet. Sponsoreret af Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur vil et 220 mand stort kor, af hvilket Schiller Instituttets 110 mand store NYC-kor udgør halvdelen, optræde. Desuden vil Convent Ave. Baptistkirkens kor, ledet af Lees (og Schiller Instituttets) mangeårige ven Gregory Hopkins, stifter og leder af Harlem Opera Theater, ligeledes optræde.

Koncerten/hyldesten til ære for Lee vil dagen efter blive fulgt op af et arbejdssymposium over Verdistemningen C=256, der vil omfatte sammenligninger mellem udvælgelser sunget i A=432 og A=440 eller højere. Den to dage lange proces vil udgøre et betydningsfuldt skridt fremad for Lyndon LaRouches »Manhattan-projekt« om opbygningen af et 1000 til 1500 mand stort kor, som LaRouche foreslog for mere end et år siden.

En sådan genoplivelse af klassisk kultur er afgørende for at bringe videnskabelig tankegang tilbage til USA, og for helt at kunne skifte landet ind i det Nye paradigme med Kinas Bælte & Vej Initiativ.

Men, der findes et andet New York, som vi dagligt bliver mindet om. I går fandt der en katastrofal afsporing sted på én af Manhattans store undergrundsbanelinjer, der medførte dusinvis af sårede (heldigvis ingen døde – denne gang) og alvorlig beskadigelse af spor og tunnel. Ingen har et skøn over, hvor længe, det vil tage at udføre reparationerne. Men dette er kun en forsmag på den »Helvedessommer«, der venter New Yorks indbyggere, med start 10. juli, hvor man har bebudet en række nedskæringer af driften på 20 % for at give plads til, at nødvendige udbedringer kan udføres.

Sagens kendsgerning er, at hele infrastrukturnettet i det større New York-område er ved at bryde sammen som følge af årtiers manglende vedligeholdelse og investering i ny kapacitet. Schiller Instituttet er i øjeblikket ved at udarbejde et totalomfattende programforslag for, hvad der må gøres og omgående sættes i værk, for at adressere denne krise – hvilket indbefatter et tæt samarbejde med Kina og dets kapacitet inden for infrastruktur, der er i verdensklasse.

Faktisk er hele det transatlantiske system i færd med at kollapse – både dets fysiske økonomi og dets finanssystem – og vil ikke kunne genrejses uden en afskrivning af den bankerotte derivatboble til \$1,5 milliard, på basis af Glass/Steagall-bankopdelingsloven og den bredere politik i LaRouches Fire Love.

Det er fuldstændig åbenbart i det aktuelle dødvande i debatten i Kongressen om Obamacare vs. Republikanernes sygesikringslov, som begge simpelt hen slår folk ihjel for at holde Wall Streets forsikrings-molokker glade og tilfredse. Og det er åbenbart i implikationerne af brandhelvedet i Grenfell Tower i London, der bedst kan betegnes som Grenfell-krematoriet, hvor disse implikationer er, at der findes dusinvis, hvis ikke hundredevis af sådanne farlige sociale boligbyggerier til fattige immigranter og andre, som følge af privatiseringen af socialt boligbyggeri og spekulation i den britiske ejendomsboble – for begge deles vedkommende takket være det bankerotte City of London og Wall Street.

Heldigvis er alternativet til disse mord og dermed forbundet kulturelt vanvid i færd med at blive til virkelighed omkring Kinas Bælte & Vej Initiativ. Kinas præsident Xi Jinping har netop meddelt, at han afholder topmøder med den russiske præsident Vladimir Putin (3. juli), og med Tysklands præsident Frank-Walter Steinmeier og kansler Angela Merkel (kort tid efter), for begges vedkommende forud for G20-topmødet i Hamborg, den 7.-8. juli. I særdeleshed kan Xi-Putin-topmødet forventes at producere vigtige, nye udviklinger, som begge

sider gentagent har erklæret i de seneste måneder, især omkring forstærket koordinering mellem Kinas Bælte & Vej og Ruslands initiativer med den Eurasiske Økonomiske Union, EAEU. Det er ligeledes signifikant, at Xi og Putin vil mødes umiddelbart forud for det forventede møde mellem Putin og Trump under G20-topmødet i Hamborg.

Dette møde kunne »ændre spillet«, som man siger, ikke alene mht. de bilaterale relationer mellem USA og Rusland, men også mht. den strategiske situation, der konfronterer hele planeten.

Det britiske Imperium og de personer i Washington, der udfører underordnede tjenester for Dronningen af England, er ganske udmærket bevidst om denne situation og er indstillet på at gøre hvad som helst, og hvor som helst (og ikke kun i Syrien), for at forhindre, at dette finder sted.

Men vi er lige så forberedt til at sikre, at det *finder* sted.

Som Lyndon LaRouche så hjerteligt sagde i sidste uge, så vil vi gøre New York til et historisk vendepunkt.

Foto: Plakat for hyldestkoncerten for Sylvia Olden Lee i Carnegie Hall, New York.

Den økonomiske platform

Leder fra LaRouche PAC, 25. maj, 2017 – Det, der altid må ligge til grund for vores forståelse af det, nogle mennesker blot kalder »infrastruktur«, må være Lyndon LaRouches begreb om, hvad det egentlig er, der gør sig gældende med et sådant begreb. For, det reflekterer den ene sandhed om menneskeheden og dens historie, nemlig den sandhed, at menneskeheden

genopfinder sig selv og så at sige skaber en ny og bedre menneskelig art, gennem sin iboende, menneskelige kreativitet. Dette er den sandhed, der ligger i infrastruktur, sandheden om økonomi og sandheden om selve den menneskelige natur – de er i virkeligheden alle aspekter af én og samme ting, der stirrer os i møde, når vi først begynder at begribe det.

Ben Deniston fra LaRouche PAC Videnskabsteam fremførte dette argument på en forståelig måde den 13. april med sine korte bemærkninger til Schiller Instituttets Manhattan-konference, og som blev rapporteret i *EIR*, 5. maj. [www.larouchepub.com/other/2017/4418lar_platform_concept.html]

Bens titel lød, »Fra den Nye Silkevej til rummet: LaRouches koncept om den økonomiske platform«. Og her, efter afslutningen af Bælt & Vej Forum i Beijing den 14.-15. maj en måned senere, har Lyndon LaRouche understreget, at det nye, internationale rumprogram nu er det næste, nødvendige skridt for menneskeheden.

Den tidligst kendte sådan »platform« var den præhistoriske trans-oceaniske, maritime kultur, som allerede besejlede verdenshavet under den sidste istid. Ben karakteriserede denne kulturs »platform« som stjernekortet, som søfarerne brugte til at finde vej over det uvejssomme hav. Menneskets viden om stjernehimlen var den første videnskab og er på en måde fortsat kernen i al ægte videnskab – som Lyndon LaRouche i dybden forklarer hele dette spørgsmål i 1984 i sin artikel, »On the Subject of B.G. Tilak's Thesis: The Present Scientific Implications of Vedic Calendars from the Standpoint of Kepler and Circles of Gauss« (Om B.G. Tilaks tese: De nuværende videnskabelige implikationer af vediske kalendere ud fra Keplers standpunkt og kredse omkring Gauss), som findes genoptrykt i *EIR*, 28. april.[1]

Lyndon LaRouche bruger termen »platform« i denne forstand til at indikere en ægte videnskabelig, kulturel og økonomisk revolution, som kvalitativt transformerer menneskeheden, dens

omgivelser, aktiviteter, overbevisninger og moral – ja, som faktisk omskaber mennesket til en ny, anderledes og bedre art.

Det var det menneskelige intellekt, der for første gang begreb stjernernes plan. Det var det menneskelige intellekt, der indledte menneskets erobring af kontinenternes indre, fra Karl den Stores store kanaler, til Colberts værker og Amerikas kanaler og jernbaner, og videre til kulminationen af dette menneskelige intellekt i den Eurasiske Landbro, eller Bælt & Vej, og som blev udtænkt af Lyndon og Helga LaRouche.

Den mest strålende side af det Tyvende Århundrede, som er integreret med Lyndon LaRouche og hans arbejde i det århundrede, vil altid være lanceringen af rumprogrammet, også selv om det i vid udstrækning blev afbrudt på det tidspunkt. Enhver dybere undersøgelse af rumprogrammets historie og dets personer bekræfter én i overbevisningen om, at dette i sig selv var en kvalitativt højere fase af den menneskelige civilisation: selve personerne, videnskabsfolkene, astronauterne og de hundreder af tusinder, der gjort alt, hvad der var muligt og umuligt for at støtte indsatsen – de var bedre mennesker, af en højere kvalitet. Idealistiske mennesker. Det er ganske åbenlyst; og det gælder i lige grad for det sovjetiske som for det amerikanske rumprogram.

Lyndon og Helga LaRouches ven, Krafft Ehrlicke, er et fremragende eksempel.

Som de nævnte artikler af Lyndon LaRouche antyder, så er det en kendt hemmelighed, at dagens og morgendagens rumpionerer har rødder tilbage i tiden, til istidens videnskabsfolk og globetrottere. Selv de navne, vi giver dem: »astronauter«, »kosmonauter«, »taikonauter«, fastslår korrekt, at de er »søfarere«, af det græske ord »nautes«. Det er de sandelig.

☒ Med vores lancering af en national kampagne for at revolutionere infrastrukturen i New York City, er dette nogle af den form for overvejelser, der ligger os på sinde.

Titelfoto: Helleristning fra Engelstrup, Odsherred, dateret til år 1000-500 f.Kr. Helleristninger med afbildning af skibe i hele Norden viser den store betydning, skibsfart havde for datidens mennesker, hvor indlandsområderne var ufremkommelige.

Indsat foto: Shanghai Transrapid maglevtog i 2012. (photo: Lars Plougmann/Flickr CC BY-SA 2.0)

[1] Vi henviser til knappen *EIR* på hjemmesiden, der giver adgang til arkivet over samtlige årgange af *EIR*. Nogle artikler er dog kun for betalende abonnenter. For tegning af abonnement, henvendelse til vores kontor.

Helga Zepp-LaRouches tale på Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing.

“Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landsbyer på Månen,

udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termonuklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i stand til at overvinde geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle.”

Leder fra LaRouche PAC, 15. maj, 2017 – Helga Zepp-LaRouche, stifter og præsident for Schiller Institutet, deltog i går, på åbningsdagen af Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing, Kina, i »Tematisk session om udvekslinger mellem tænketanke«, på panelet med titlen, »Bælt & Vej for fremme af stærk, afbalanceret, inkluderende og bæredygtig, global økonomi«. Her følger hendes indlæg:

Bælt & Vej byder Verdenslandbroen velkommen

I de tre et halvt år, der er gået, siden præsident Xi Jinping annoncerede initiativet i 2013, har der været en åndeløs dynamik i den Nye Silkevej. Bælt & Vej-initiativet har det indlysende potentiale til hurtigt at blive til en Verdenslandbro, der forbinder alle kontinenter gennem infrastruktur, såsom tunneller og broer, og som forstærkes gennem den Maritime Silkevej. Som sådan repræsenterer initiativet en ny form for globalisering, der ikke bestemmes af kriteriet for profitmaksimering for finanssektoren, men derimod af kriteriet for den harmoniske udvikling af alle deltagende lande på basis af win-win-samarbejde.

Det er derfor vigtigt, at man ikke ser på Bælt & Vej-initiativet ud fra en bogholders synspunkt, som fremskriver

sit statistiske cost-benefit-synspunkt ind i fremtiden, men at vi derimod tænker på det som en vision om et fællesskab for en fælles fremtid. Hvor ønsker vi, menneskeheden som helhed skal være om 10, 100 eller endda 1000 år? Er det ikke menneskehedens naturlige skæbne, som den hidtil eneste kendte, kreative art i universet, at vi i fremtiden vil bygge landsbyer på Månen, udvikle en dybere forståelse af de billioner af galakser i vort univers, løse spørgsmålet om sygdomme, der hidtil ikke har kunnet kureres, eller løse spørgsmålet om sikkerhed for forsyning af energi og råmaterialer gennem udvikling af termonuklear fusionskraft? Ved at fokusere på menneskehedens fælles mål, vil vi blive i stand til at overvinde geopolitik og etablere et højere fornuftsgrundlag, til fordel for alle.

Det er åbenlyst, at Verdenslandbroen er ideel for at fuldføre udviklingen af vor planets indlandsområder. Koloniseringen af det nære rum bliver den indlysende, næste fase af den infrastrukturelle åbning af menneskets naturlige levested.

Når man ser på et verdenskort, så er USA ikke kun et land, der er omgivet af to oceaner og to naboer, men at det kan blive en central del af en infrastrukturkorridor, der, via Central- og Sydamerika, forbinder Ibero-Amerika med det eurasiske transportsystem, via en tunnel under Beringstrædet. Siden præsident Xi Jinping tilbød præsident Trump, at USA kunne tilslutte sig Bælt & Vej-initiativet, er der nu et praktisk forslag på bordet, hvor USA kan blive en integreret del af Verdenslandbroen. USA's infrastrukturbehov, der er enorme, kunne være en perfekt anledning til at konvertere alle eller en del af de \$1,4 billion, som udgør Kinas beholdning af amerikanske statsobligationer, til sådanne investeringer via en infrastrukturbank. For eksempel har USA virkelig brug for ca. 40.000 mil hurtige jernbaner, hvis de ønsker at være på lige fod med de kinesiske planer om frem til år 2020 at forbinde alle de større byer i Kina via hurtigtog.

Den amerikanske økonomi ville opleve en enorm styrkelse gennem

en sådan storstilet infrastrukturinvestering og kunne igen eksportere til det hastigt voksende, kinesiske marked, og når konkurrence først er udskiftet med samarbejde, er mulighederne for joint ventures mellem USA og Kina i tredjelande enorme.

Siden præsident Trump har erklæret, at det er hans plan at genintroducere det Amerikanske Økonomiske System, opfundet og praktiseret af Alexander Hamilton, Henry C. Clay og Abraham Lincoln, og ligeledes genintroducere Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-lov, er muligheden for en snarlig etablering af en Nationalbank og et statsligt kreditsystem, med det formål at kanalisere kinesiske beholdninger (af amerikanske statsobligationer) over i infrastrukturinvesteringer, nærmere en realitet.

Alt imens flere og flere europæiske nationer, både i og uden for EU, er ved at anerkende BVI's enorme potentiale og giver udtryk for planer om at blive et omdrejningspunkt for eurasisk samarbejde, så har selve EU været reserveret, for at sige det diplomatisk.

Der er imidlertid en enorm udfordring, som gør, at EU-staterne kunne overbevises om at samarbejde med BVI: Det er flygtningekrisen. Den eneste måde, hvorpå dette Europas moralske sår kan heles, er den aktive integration af de europæiske nationer i en storstilet udviklingsplan for hele Afrika, under BVI.

Den nye, positive udsigt til samarbejde mellem USA og Rusland i Syrien om deeskalering og samarbejde mellem de to landes militære styrker, sammen med Astana-processen, stiller nu en stabilisering af hele regionen i sigte. Der eksisterer allerede tilbud fra Kina om at forlænge den Nye Silkevej ind i Sydvestasien.

Den Nye Silkevej må – som oldtidens Silkevej gjorde det – føre til en udveksling af de skønneste udtryk for alle de deltagende landes kultur, hvis den skal lykkes. Den sande

betydning af win-win-samarbejde er mere end blot den materielle fordel af infrastruktur- og industriudvikling, men er også den frydefulde opdagelse af andre kulturer og skønheden i deres klassiske musik, poesi og malerkunst og hermed, gennem at lære dem at kende, at styrke vores kærlighed til menneskeheden som helhed.

I opbygningen af Verdenslandbroen vil alle nationer samarbejde om at undersøge, hvordan man anvender lovene for noosfæren med det formål at etablere levedygtige former for regeringen af os selv. Udvikling af de skabende, intellektuelle evner hos alle mennesker i alle nationer vil give hele menneskeheden en fornemmelse af enhed og formål, som vil gøre vores art virkeligt menneskelig. Når vi organiserer vore samfund omkring videnskabelig og kunstnerisk opdagelse, vil vi fuldende vores viden om, hvordan vi uophørligt kan fremme menneskehedens selvudviklingsproces, intellektuelt, moralsk og æstetisk, og vi vil finde vores frihed i nødvendighed – hvor vi gør vores pligt, med lidenskab!

Tom Gillesbergs åbningstale ved koncerten, »En musikalsk dialog mellem kulturer«, København, 17. feb., 2017

Vi mener, at dette er en tid, hvor alle må tænke på, hvordan de kan bidrage til at opbygge disse globale alliancer, til at opbygge denne politik for menneskehedens fælles skæbne, og

formålet med denne koncert er således at gøre dette inden for et meget vigtigt område, der undertiden overlades lidt til sidelinjen; og det er det kulturelle område. For, ingen stor opdagelse, ingen stor videnskab, ingen udvikling kan finde sted, hvis der ikke er uddannede mennesker, der i sig har et billede af mennesket, der fortæller dem, at menneskeheden kan blive til noget langt bedre, end den i øjeblikket er. De har gennem kultur uddannet deres intellekt, deres humane følelser, så de har kunnet blive forskere, kunnet erobre rummet, som vi netop nu ser det; kunnet konfrontere de store udfordringer, menneskeheden står overfor.

Deres excellencer, medlemmer af diplomatiet; mine Damer og Herrer: Jeg er Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark, og jeg er, sammen med Jelena Nielsen fra Russisk-Dansk Dialog, vært for i aften.

Koncerten er arrangeret af Schiller Instituttet; Russisk-Dansk Dialog; Det Russiske Hus og Det Kinesiske Kulturcenter. Vi vil gerne takke medsponsorerne og Det Russiske Center for Videnskab og Kultur for velvilligst at stille deres hus til rådighed for aftenens koncert, samt de mange kunstnere, der frivilligt har stillet deres indsats til rådighed for at gøre denne aften til en rig dialog mellem kulturer.

To praktiske meddelelser: efter det første nummer kommer der ekstra stole, nogle af jer kan sidde på; det andet er, at jeg gerne vil have, at alle slukker for deres mobiltelefoner.

Vi lever i øjeblikket i virkeligt interessante tider; Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, hustru til Lyndon LaRouche, Helga Zepp-LaRouche, sagde for nylig, at det globale, strategiske billede er meget dynamisk, flydende, lovende og farligt, alt sammen på én gang. På den ene side har vi stadig denne uhæmmede konfrontation, med deployering af tropper mod de russiske grænser og andre konfrontationspolitikker, der stadig finder sted og stadig ikke har forandret sig. Vi har ligeledes et globalt

finanssystem, der, hvornår, det skal være, vil bryde sammen i den næste, store krise, der sandsynligvis vil blive langt større end det, vi så i 2008. Men samtidig har vi fået en ny præsident i USA, Donald Trump, der både i sin kampagne og i det, vi hidtil har set, har annonceret, at der vil komme forandring i USA's politik, og at, med ham som præsident, ønsker USA at genoprette normale bånd til Rusland, til Kina og til andre nationer i verden, baseret på en politik for genopbygning af USA, men at dette ikke står i modsætning til en genopbygning af hele verden.

Samtidig har vi et momentum, der er blevet opbygget i en rum tid, med især den kinesiske drivkraft med Bælt-og-Vej-initiativet, og som i øjeblikket er engageret i mindst 70 nationer i hele verden, i en politik, som vi for årtier siden lancerede under navnet 'Fred gennem udvikling'. At, samtidig med, at man har økonomisk udvikling, så har man også grundlaget for samarbejde og varig fred.

Vi befinder os altså i en tid, hvor alt kan ske. En masse mennesker er flippet ud over dette; de ved ikke, hvad dagen i morgen vil bringe. Men vi ser dette som en stor mulighed for forandring, og vi kunne meget vel stå ved et punkt, hvor vi kan få USA til at tilslutte sig indsatsen fra så mange andre nationer, som Kina, som Rusland, som Indien og mange andre nationer med dem, der samarbejder om hele menneskehedens fælles skæbne; og hvis USA tilslutter sig denne indsats – samt naturligvis også Danmark og de europæiske nationer tilligemed – så står vi pludselig i noget, der uden enhver tvivl vil blive den største epoke i menneskehedens historie. For vi vil pludselig blive i stand til at få en verdensomspændende renaissance, der omfatter hele planeten på samme tid – noget, der aldrig tidligere har fundet sted i menneskehedens historie.

Vi mener, at dette er en tid, hvor alle må tænke på, hvordan de kan bidrage til at opbygge disse globale alliancer, til at opbygge denne politik for menneskehedens fælles skæbne, og

formålet med denne koncert er således at gøre dette inden for et meget vigtigt område, der undertiden overlades lidt til sidelinjen; og det er det kulturelle område. For, ingen stor opdagelse, ingen stor videnskab, ingen udvikling kan finde sted, hvis der ikke er uddannede mennesker, der i sig har et billede af mennesket, der fortæller dem, at menneskeheden kan blive til noget langt bedre, end den i øjeblikket er. De har gennem kultur uddannet deres intellekt, deres humane følelser, så de har kunnet blive forskere, kunnet erobre rummet, som vi netop nu ser det; kunnet konfrontere de store udfordringer, menneskeheden står overfor.

Vi mener således, at det er yderst passende, at vi har en dialog mellem kulturer; at vi, i stedet for at se andre kulturer, andre nationer og andre folkeslag som en trussel, ser det som en utrolig berigelse. Og at alle nationer fremdrager den bedste kultur, de bedste højdepunkter, de bedste bidrag, som de har at skænke menneskeheden, og gør dette tilgængeligt for verdens øvrige nationer samtidig med, at de modtager de bedste af alle disse kulturers skabelser retur. Og når det sker, så, som mange af jer ved, var dette i vid udstrækning, hvad den Gamle Silkevej drejede sig om; jo, der var handel, men der var også kulturel og videnskabelig interaktion, som i realiteten fik langt større konsekvenser end selve handelen. Det er præcist, hvad der nu må ske med dette store projekt, Kinas Bælt-og-Vej-initiativ, som resten af verden nu er ved at tilslutte sig.

Jeg håber således, at I vil nyde aftenens koncert, og jeg håber, at I vil se det som et bidrag til at få denne dialog mellem kulturer i gang, og at det er noget, vi vil komme til at se meget mere af på alle niveauer.

[Se videoen her.](#)

Frankrig: Jacques Cheminades udtalelse i forbindelse med præsident Hollandes beslutning om ikke at stille op til endnu en embedsperiode

Paris, 2. dec., 2016 (Nouvelle Soidarité) – I kølvandet på præsident Hollandes beslutning om ikke at stille op til endnu en embedsperiode, kom præsidentkandidat Jacques Cheminade med følgende udtalelse:

»Mod deres vilje blev Nicolas Sarkozy og François Hollande nødt til at trække sig [fra præsidentvalgkampen]. Vejen til forbedringer ligger således åben, men er stadig spærret af den ene og anden, tidligere minister.

Tiden er inde til at rydde vejen og bidrage med nye ideer til Frankrig, til generel fordel for franskmændene, de fremtidige generationer og menneskeheden som helhed.

Jeg vil sætte alle mine bestræbelser ind på at gøre dette, for det er ideerne, der forandrer verden, og ikke kompromiserne, arrangementerne eller politikernes volapyk.«

»Mere end nogensinde før har Republikken brug for videnskabelige forskere!«, lyder franske parlamentarikeres resolution

Paris, 4. dec., 2016 (Nouvelle Solidarité) – Alt imens Lyndon LaRouche og hans medarbejdere for årtier siden stort set stod alene, da de fordømte og afslørede ankomsten af en »ny mørk tidsalder«, så er der i dag, konfronteret med det aktuelle sammenbrud af generel viden i Vesten, endelig visse mennesker, der synes villige til at komme til fornuft. Dette synes klart at være tilfældet for tre dusin franske parlamentsmedlemmer på tværs af partier, som den 15. nov. i Nationalforsamlingen introducerede en tekst til et »Forslag til resolution om videnskab og fremskridt i Republikken« (nr. 4214 og 4215).

Resolutionen opfordrer skarpt regeringen til at tage dristige skridt til drastisk at hæve uddannelsen af alle borgere inden for videnskab, især i skoler og i de offentlige medier, og fortalen til resolutionen nævner nogle af fransk histories bedste traditioner, især École Polytechnique, som blev grundlagt af Lazard Carnot og Gaspard Monge, og som blev model for det amerikanske militærakademi i West Point. For eksempel påpeger resolutionen på bemærkelsesværdig vis, at nedgangen af videnskabelige kundskaber er et resultat af den voksende forveksling af »meninger« og så »kundskaber«, der er baseret på videnskabelige hypoteser.

Uddrag af fortalen: »'Republikken har ikke brug for videnskabsfolk!' var de ord, som Revolutionstribunalets præsident udtalte, da han fordømte kemikeren Lavoisier i 1794

efter konventionens undertrykkelse af Videnskabsakademiet [grundlagt af Colbert og Leibniz] ... Hvis denne form for obskurantisme (fjendtlighed over for oplysning) synes umoderne i dag ... så må vi [til gengæld] konfrontere et klima, hvor man ikke har tillid til videnskabelige institutioner og forskere, som faktisk udgør en stærk grundpille for vores republik.«

✘ »Med udviklingen af den moderne industrielle tid kom der spring i fremskridt og frihed til at skabe med fremkomsten af store opfindere (Lavoisier, Faraday, Edison, Darwin, Pasteur, Poincaré, Marie Curie, Einstein, Pauling, Planck, Schrödinger, De Gennes, Charpak ... og selv Steve Jobs). I dag er betydningen af en videnskabskultur, og den plads, som den indtager, i klar tilbagegang i vores land og vores Republik.

Alt imens de favoriserer adgangen til kultur, så forstærker fremkomsten af digitalisering og brugen af internettet en afregulering af markedet inden for videnskabelig information, som viger pladsen til fordel for spredningen af de farligste overbevisninger i en grad, hvor både offentlige myndigheder såvel som borgere har vanskeligt ved at identificere, hvordan de skal rangere nødvendige elementer med henblik på at træffe gyldige videnskabelige og teknologiske beslutninger.

Kilden til denne bekymrende udvikling er den i stigende grad markante forveksling af resultatet af viden, der opnås gennem en strengt videnskabelig undersøgelse, og så det, der blot er et resultat af overbevisninger og misinformation. Dette er i stigende grad det samme som, at man sætter spørgsmålstegn ved videnskabeligt arbejdes voksende kulturelle værdi og sociale indflydelse.

Gennem opretholdelsen af forvekslingen mellem viden og meninger i den offentlige og digitale sfære, truer den heraf følgende mistillid den videnskabelige forsknings aktiviteter og fundamentet ... «

Fortalen konkluderer:

»Videnskabens sprog må atter finde sin rette plads i centrum for de store debatter i vort demokrati, både i valgte institutioner og i ministerierne. På deres tid hævdede sådanne statsmænd som Pierre Mendès France, general de Gaulle og François Mitterand videnskabelig forskning og dens anvendelse til rangen af national prioritet. Dette er ikke længere tilfældet i dag, og der stilles spørgsmålstegn ved selve fremskridtets natur. Det må naturligvis bringes under kontrol og gøres tilgængeligt, men Republikken må have tillid til videnskabeligt fremskridt, som var og er hovedfaktoren for økonomisk, medicinsk, socialt og miljømæssigt fremskridt. Mere end nogensinde før, har Republikken brug for forskere.«

Foto: Den 17. oktober, 2014, blev der i Frankrig afholdt landsdækkende demonstrationer til fordel for en opgradering af videnskabelig forskning på uddannelsesinstitutionerne. Også på Mont Blanc!

**Det nye paradigme er den dominerende dynamik i verden i øjeblikket;
Italien leverer et bragende nederlag til EU-oligarkiet**

Leder fra LaRouchePAC, 4. december, 2016 – Den 9. november, 2016, morgenen efter det dramatiske præsidentvalg i USA – hvor Trumps valgsejr efterlod de fleste analytikere hjemme og i udlandet enten vrøvlende nonsens af sig, eller også i målløs tavshed – udtalte Lyndon LaRouche klart, at Trumps valgsejr

var en del af en global, og ikke en lokal eller national proces, hvor hele konstruktionen med globalisering og frihandel er i færd med at smuldre. LaRouche sagde, at intet endnu er afgjort, og at processen styres af præsidenterne Putin fra Rusland og Xi fra Kina, og gennem det globale alternativ, som de præsenterer – et alternativ, der er baseret på en politik, som Lyndon og Helga LaRouche længe har været forkæmpere for.

I dag fortsætter denne globale proces med at udspille sig i en accelererende rate, i en grad, hvor det nye paradigme er den dominerende dynamik i verden i dag. I Italien leverede landet et slående, 60 % mod 40 %, nederlag til Storbritanniens EU-diktatur. Søndagens folkeafstemning – i kølvandet på Brexit og Trumps valgsejr – kunne meget vel vise sig at blive det endelige knockout-stød mod hele eurosystemet.

Samtidig med, at det transatlantiske systems gamle paradigme imploderer, tilbyder den kinesiske præsident Xi Jinping aktivt hele verden at få adgang til den »udviklingsdrøm«, der på så slående vis fungerer i Kina. Som *Xinhua* skriver i en ledende artikel: »Den kinesiske drøm er en drøm for alle.« Og, ligesom sin partner Putin, fortsætter Xi med at udvide tilbuddet om produktivt samarbejde med USA til nyvalgte præsident Trump. Potentialer er enormt – men endnu ikke realiseret.

I mellemtiden fortsætter de afdankede repræsentanter for det gamle paradigme at handle, som om der ikke har fundet et skifte sted i USA's præsidentskab, og som om det nye paradigme slet ikke eksisterer. De fortsætter med at puffe verden i retning af atomkrig, med deres outrerede og farlige provokationer imod Rusland og Kina.

Hvad vi foretager os i denne globale proces, understregede LaRouche tilbage den 9. nov., og igen denne weekend under diskussion med sine medarbejdere på begge sider af Atlanten, er absolut afgørende. Vi må blive ved med at presse på for at få **LaRouches Fire Love** vedtaget og bruge det faktum, at der nu

er en større åbenhed over for diskussioner af dristige ideer, som man så det tidligere på ugen i forbindelse med LaRoucePAC's organisering på Capitol Hill. Mange mennesker var for første gang villige til at diskutere fusionskraft, rumpolitik og endda Einsteins og Krafft Ehrickes ideer.

Vi må fremlægge for folk behovet få at vedtage Glass-Steagall og indføre et kreditsystem efter Hamiltons principper, der skal erstatte nutidens bankerotte system, og vi må vise dem, hvordan det vil virke. Og vi må frem for alt tilslibe menneskets centrale karakteristika, som muliggør en sådan uafbrudt udvikling: menneskets kreativitet.

Vi må absolut fokusere på skabelsen af en bedre kvalitet af det menneskelige intellekt, understregede LaRouche; vi kan ikke udelade behovet for at skabe og generere genier, som Einsteins eksempel udtrykkeligt demonstrerer. Dette er den standard, der må anvendes. Vi må opgradere den måde, hvorpå vi fungerer som organisatorer, sagde han, og udsøge mennesker, som i det mindste er i besiddelse af spiren til denne kvalitet af geni, og som er villige til at bygge et nyt samfund og skabe en fremtid for menneskeheden.

Vi kan ikke gå på kompromis med udviklingen af geni. Dette kræver, at vi stræber efter at udvikle den form for kvalitet, som i det mindste må have en forsmag af geni, for vi ønsker, at befolkningen skal følge denne kurs.

Denne idé om at appellere til folk, der i det mindste har en anelse om, hvad det vil sige at bringe menneskeheden fremad, udtalte Helga Zepp-LaRouche, er også af afgørende betydning for rekrutteringen. Vi må tænde gnisten i sådanne personer for at tilslutte sig denne nye revolution, der er i gang over hele verden.

Supplerende materiale:

Bragende nederlag for EU-Oligarkiet i italiensk folkeafstemning

4. dec., 2016 – Et jordskælv, denne gang af politisk art, kom søndag aften fra Italien, hvor vælgerne – iflg. de tidlige resultater – afviste den EU-dikterede forfatningsreform med et overvældende flertal på 60 % mod 40 %.

Efter Brexit og den anti-Obama/Hillary Clinton valgsejr i USA, er dette det tredje chok, der rammer, og det har implikationer for hele Europa og verden.

En turbulent fase er nu indledt. Premierminister Matteo Renzi forventes at træde tilbage, og mandag vil et spekulativt angreb, der var annonceret på forhånd, blive udløst mod italienske værdipapirer. Dette kan udløse en bankkrise, der hurtigt kan sprede sin smitte til hele finanssystemet.

Italien står nu umiddelbart over for at træffe et valg: enten at gennemtvinge finansiell fascisme, eller forlade euroen og vedtage nationale nødrets-love. Der vil muligvis blive afholdt nyvalg snarest på baggrund af denne krise.

Foto: Premierminister Matteo Renzi tabte stort i søndagens folkeafstemning i Italien.

Lyndon

LaRouche:

Menneskeheden må ændre Universets adfærd som sådan

Leder fra LaRouchePAC, 20. november, 2016 – Idet Lyndon LaRouche gjorde status over de betydningsfulde, strategiske fremskridt, der i den seneste periode er opnået over hele planeten, og over de fremskridt, der fortsat ikke er realiseret, sagde han i dag til sine medarbejdere, at »det, der finder sted nu, er i vid udstrækning fremskridt, men det er ikke endegyldigt ... vi gør fremskridt, men denne form for fremskridt lever ikke op til menneskehedens behov ... Spørgsmålet er, hvad menneskeheden kan gøre for at ændre universets adfærd som sådan«.

LaRouches dybtgående diskussion er afgørende for at imødegå de udfordringer, som menneskeheden nu konfronteres med.

Ugen sluttede med endnu et ødelæggende nederlag for Obama, denne gang et nederlag for hans frihandelspolitik ved APEC-topmødet i Lima, Peru, i takt med, at det globale tyngdepunkt skifter over til de succesrige initiativer, som Kina og Rusland tager. Der, hvor vi nu står, sagde Helga Zepp-LaRouche til medarbejdere, er, at

»Jeg mener, vi nu er vidne til en fortsættelse af det meget høje tempo i den dynamik, der har været den fremherskende i de seneste to en halv måned, eller lidt længere, begyndende med Vladivostok-mødet; integrationen af den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og Ét bælte, én vej; fortsættelsen heraf ved G20-topmødet i Hangzhou; og dernæst ved ASEAN-mødet i Laos; efterfulgt af BRIKS-konferencen i Goa, Indien, i oktober måned; og nu, under APEC-mødet i Lima, Peru.

Det, der står helt klart, er, at tyngdepunktet og magtcentret fuldstændigt er skiftet over til denne dynamik, især med

integrationen af Kinas og Ruslands politik. Og hvad der hermed følger er en fortsættende eksplosion af infrastruktur og andre udviklingsprojekter, som, hvis man tager dem samlet set, virkelig er en bjergtagende dynamik, der i løbet af de seneste tre år har fundet sted i et stadigt stigende tempo.

Dette er ganske afgjort verdens kraftcenter i øjeblikket, for det står ganske klart, at de transatlantiske etableringer er fuldstændigt ude af stand til at fatte, at deres model, med globalisering og neoliberal fordeling af rigdom, fra de fattige til de rige, har lidt totalt nederlag. Og de er hverken i stand til at forudsige udviklinger eller håndtere konsekvenserne af sådanne begivenheder som Brexit og valget af Trump.«

Men, den umiddelbart foreliggende udfordring – med at bruge den tidevandsbølge, der nu fejer ind over USA, som det kom til udtryk i præsidentvalget, til endelig at bringe USA med om bord i Verdenslandbroens Nye Paradigme – kræver, at vi erkender og vender vores opmærksomhed mod et langt dybere spørgsmål. I sin diskussion med medarbejdere udtalte LaRouche, i uddrag:

»Jeg ved, at det, vi nu gør, i virkeligheden ikke er så fremragende, selv om det ser strålende ud – For, hvis vi ikke ser disse overliggende overvejelser, som folk forsøger at overse – hvor de siger, 'det når vi til senere, det kommer vi til, lad være med at presse jer selv for meget' – det er det, der bekymrer mig.

Vi er kommet til noget i denne forandring, der nu finder sted, hvor vi sandsynligvis har fået en misforstået selvtillid. Det betyder ikke, at vi som sådan gør noget, der er dårligt, men det betyder, at vi ikke rigtig har fået fat i, hvad det er for et princip, på hvilket menneskehedens fremtid beror ...

Spørgsmålet drejer sig om menneskets iboende natur, som Einstein forstod i visse af sine videnskabelige arbejder. Det

gjorde han! Og det er, hvad vi har mistet. Vi gik bort fra denne form for idé og besluttede at satse på en mere økonomisk fremgangsmåde ...

Vi har gjort nogle gode ting. Vi har forbedret kvaliteten af menneskeheden generelt, menneskehedens kvaliteter generelt, på basis af visse projekter, visse ting. Men, vi har mistet spørgsmålet om, hvad meningen med menneskets eksistens er. Det vil sige, af hvilken art er selve eksistensen, selve arten af det mulige menneske?

Det, vi gør, er godt, i vid udstrækning; i visse dele af verden og inden for visse af livets aspekter. Men, det er ikke det, menneskeheden rent faktisk har behov for. Mennesket må vide, hvad begrundelsen for mennesker, for menneskelige væsner, er, noget, der aldrig bliver forstået af blot og bart dødelige mennesker, der ser på sig selv i en sådan kategori ...

Hvad er betydningen, den iboende betydning, af et menneske? Af **ethvert** menneskes eksistens? Eller af alle mennesker?

Det, der nu finder sted, er i vid udstrækning fremskridt – men det er ikke endegyldigt ...

Det vi har med at gøre, er spørgsmålet: Hvad er skabelsens natur? Spørgsmålet er, hvad er den fundamentale mening med mennesket? Hvad er menneskeslægtens natur, som en universel ting? Universet er organiseret, og man må derfor tænke på et univers, der er iboende organiseret. Ikke praktisk organiseret, men iboende organiseret ...

Folk ved ikke, hvad det er, der får universet til at fungere. Hvad er det, der er karakteristisk for menneskeheden, og som gør den overlegen i forhold til alt, hvad vi ved om alle former for dyr ...?

Vi gør fremskridt; men denne form for fremskridt er ikke tilstrækkelig til at opfylde det, der kræves af menneskeheden. Der er noget i universet, der kontrollerer og bestemmer

universets betydning, som en mission.

Hvad er det, der får universet til at gøre, hvad det gør for menneskeheden som sådan? Spørgsmålet er, hvad menneskeheden kan gøre for at ændre universets adfærd, som sådan?»

Foto: Mennesket og Universet – Universet, og mennesket.

Helga Zepp-Larouche: Vi må handle nu for at gribe den chance, dette valg har skabt!

Heldigvis er frihandelsaftalerne, TPP og TTIP, totalt døde; og det er en god ting, for frihandel gør absolut intet for at forøge arbejdskraftens produktivitet. Det er baseret på det monetaristiske koncept om at købe billigt og sælge dyrt; det er baseret på at outsource billig arbejdskraft til markeder for slavearbejdskraft, og det er netop det, der kvæler forøgelsen af produktivitet ved at cementere betingelserne med maksimal profit på bekostning af arbejdskraften. På den anden side, hvis man ser på de økonomiske modeller, der altid har dannet grundlag for en forøgelse af befolkningens rigdom – det, som Friedrich List, den tyske økonom, karakteriserede som Det amerikanske, økonomiske System, som han satte op som modsætning til Det britiske, økonomiske System – så er den, i øvrigt korrekte, antagelse den, at den eneste kilde til velstand er befolkningens kreativitet. Denne kreativitet, der tager form af videnskabelige og teknologiske opdagelser, transformeres til teknologiske fremskridt, der, hvis de

anvendes i produktionsprocessen, dernæst fører til en forøgelse af produktiviteten i både arbejdskraftens og i industriens kapacitet. Dette er den eneste, sande kilde til rigdom.

Download (PDF, Unknown)

Einstein-standard – Menneskehedens fremtid i rummet.

Del I af LPAC-webcast, 30. sept. 2016

Lyndon LaRouche: »Det vigtigste spørgsmål, der konfronterer menneskeheden, er, hvilke er de eksisterende potentialer, på hvilke menneskehedens fremtid er beroende? Hvilke er de videnskabelige opdagelser, der må gøres af den unikt kreative art, som er mennesket, og på hvilke vi kan skabe en sand og vedvarende fremtid for den menneskelige art?«

Download (PDF, Unknown)

Lyndon LaRouche: Vi må have en revolution i ideen om videnskab for at overleve!

Leder fra LaRouchePAC, 30. sept., 2016 – Under en diskussion i dag med LPAC Politiske Komité, Basement-videnskabsteamet og andre, erklærede Lyndon LaRouche, at, med mindre vi kan udvikle menneskers intellekt på en ny måde, gennem at gøre nye opdagelser af videnskabelige principper, så vil vi ikke overleve. Evnen til at skabe nye former for videnskab er nøglen til menneskeheden, og dette er for lidt kendt, som et resultat af århundreders kulturel degeneration, hvor al fokus, i heldigste fald, lå på gimmicks og færdigheder. Der har været en vedvarende, induceret degeneration af det menneskelige intellekt, til en tilstand, hvor nye ting aldrig overvejes. Vi må genoplive videnskab – og udforskning af rummet er én nøgle. Dette er det umiddelbare, vigtige spørgsmål over alle andre. Menneskeheden er blevet bedøvet af sin kultur, og nu er tiden kommet, hvor vi må komme i gang med ægte videnskab. Uden det klarer vi det ikke.

Vi har evnen til at ændre reglerne for eksistens på planeten, og vi må derfor have en mere intens kampagne. Vi må genoplive Einstein-princippet. Dette er, hvad mennesket har brug for. Gør det umulige! Einsteins mest avancerede arbejde, som kun få forstår, handlede om, hvordan menneskeheden kan udvikle menneskeheden ved at vedtage de rigtige regler. Vi må nu komme ud af det, vi har ligget under for, med det, som fortiden har gjort ved os alle.

Vi må revolutionere *ideen om videnskab*, for det er, hvad USA og Europa har mistet. Visse dele af verden, som Kina, har været i gang med at undersøge ting af en højere orden. Kina er f.eks. i færd med at udvikle projektet om Månens bagside, og dette er meget vigtigt. Dette aspekt af det kinesiske,

videnskabelige arbejde er det bedste til at formidle til folk, ånden af denne presserende nødvendige ændring i metoden til tænkning. Månen har stadig karaktertræk, der stort set er ukendte for os. Kina udforsker disse ukendte faktorer, og denne mentalitet må være fokus for vores indsats for at genoplive ægte videnskab. Vi må bevæge befolkningen ind i nye områder, der giver dem evnen til atter at tænke.

Selvfølgelig må vi tage os af afgørende spørgsmål som faren for en atomkrig, Deutsche Banks kollaps og det umiddelbart forestående kollaps af hele det globale finanssystem, med mindre Glass-Steagall omgående implementeres – men, med mindre, man fæstner opmærksomheden på dette dybereliggende spørgsmål om at ændre menneskehedens formindskede kreativitet og indlede et nyt, videnskabeligt udsyn, så findes der ingen fremtid.

Mennesket er bestemt til at være en kreativ art.

Uddrag af international webcast, med Helga Zepp-LaRouche

Og så selvfølgelig, at de valgte Ode til Glæden, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de

har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt Ode til Glæden mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe dette smukke resultat.

Mennesket er bestemt til at være en kreativ art, der fuldt ud elsker hinanden: Derfor er Oden til Glæden, der blev spillet ved G20-gallashowet i Kina, virkelig en vision for fremtiden.

Første del af LaRouchePAC Internationale Webcast, 8. september 2016: Et nyt paradigme giver nu liv til verden.

Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14599>

Jason Ross: God aften. Det er torsdag, den 8. september 2016, og dette er vores ugentlige LaRouchePAC-webcast. Vi optager udsendelsen en dag tidligere i denne uge, pga. nogle begivenheder i den kommende weekend, som vi vil diskutere senere i udsendelsen. Jeg er Jason Ross, vært for i aften, og jeg har to gæster med mig i dag – Helga Zepp-LaRouche, der er med os fra Tyskland, og Diane Sare, der er med os fra LaRouche Manhattan-projekt i New York-området.

Verden har gennemgået en dramatisk ændring i løbet af de seneste par uger. Der har især været flere store, internationale konferencer, der repræsenterer en konsolidering af et nyt paradigme og en ny anskuelse blandt verdens nationer. Disse konferencer var det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet, der sluttede i Hangzhou,

Kina; og dernæst de Sydøstasiatiske Nationers (ASEAN) møde med Kina, der fandt sted i Laos.

Under alle disse konferencer, under alle disse tre møder, har spørgsmålet drejet sig om at skabe en særlig synsmåde mht. økonomisk udvikling og samarbejde, og ikke at respondere til kriser, ikke det Sydkinesiske Hav; det har været et langsigtet syn på, hvad fremtiden bliver. Jeg vil gerne oplæse et par citater fra nogle præsentationer på disse konferencer.

Under B20-mødet, mødet mellem erhvervsledere forud for G20-mødet i Kina, erklærede præsident Xi Jinping, at

»Mennesker er økonomiens grundlag. Vi må være orienteret mod disse menneskers behov og hæve deres levestandard og livskvalitet. Vi vil løfte over 57 millioner mennesker ud af fattigdom, og fattigdommen vil blive mindsket i alle fattige lande frem til år 2020. Dette er et højtideligt løfte til det kinesiske folk. Vi har løftet over 70 % af den kinesiske befolkning ud af fattigdom. Vi vil gøre denne kage større, og vi vil fortsætte den globale kamp mod fattigdom.«

Ved G20-konferencen, som omfattede en meget smuk åbningsceremoni med værker af Beethoven og Schiller, med *Ode til Glæden* sat til musik, og en flot forestilling, kom lederne dér til en konklusion i deres slutkommuniké fra konferencen, der omfattende følgende:

»Vi kan ikke længere alene forlade os på finanspolitik og monetær politik til at løse krisen. Vi forestiller os en fremgangsmåde, der omfatter alle dimensioner, alle lag og er vidtrækkende mht. innovation, der drives frem af innovation inden for videnskab og teknologi og går videre endnu og dækker udviklingsfilosofi, institutionelle mekanismer og forretningsmodeller således, at frugterne af innovation bliver fælles for alle.«

I mellemtiden var det eneste, Obama havde at sige til nogen, noget ævl om »menneskerettigheder« og diskussion om

handelsaftalen Trans-Pacific Partnerskab (TPP), der absolut ingen chance har for at blive vedtaget i Kongressen; den er død.

Ved ASEAN-mødet så Obama, hvad han troede var en chance for at sætte på dagsordenen og gøre et spørgsmål ud af, voldgiftsafgørelsen om det Sydkinesiske Hav, der gik Kina imod; han ønskede at sætte det på dagsordenen, gøre det til et spørgsmål, og i stedet var det slet ikke en del af diskussionen.

Det, der i stedet blev diskuteret, var økonomisk samarbejde, den Maritime Silkevej og det kinesiske 'Ét bælte, én vej'-projekt. Og med hensyn til Filippinerne i særdeleshed, som havde lanceret en voldgiftssag imod Kina mht. det Sydkinesiske Hav, sagde den nye filippinske præsident, [Rodrigo] Duterte faktisk, da han blev spurgt om Obamas planer om at belære ham om krænkelser af menneskerettigheder mht. Filippinernes krig mod narkotika:

»Jeg er præsident for en suveræn stat, og vi er for længst ophørt at være en koloni. Jeg har ingen anden herre end det filippinske folk; ingen, absolut ingen. De skal ikke stille spørgsmål, Putang ina« (der betyder »søn af en hore«), »Jeg vil bande ad Dem under dét forum«, sagde han til Obama. »Jeg ønsker ikke at gå ind i et skænderi med Obama, men jeg knæler ikke for nogen, undtagen det filippinske folk.«

I hele dette forløb har Obama absolut stået udenfor. Han har intet at tilbyde verden. *Forbes-magasinet* har erkendt dette i sin dækning, for eksempel, hvor bladet siger, at, alt imens Obama taler om menneskerettigheder og TPP, som aldrig vil ske, så har Kina været i færd med »hurtigt at opbygge sine regionale akkreditiver med et stærkt fokus på økonomien i Sydøstasien ... Kinas Bælt-og-Vej-initiativ, der forbinder Asien med Europa økonomisk, ville gøre det muligt for Beijing og dele af Sydøstasien at bygge et stort transportnetværk plus industrielle samarbejdsprojekter. Beijing opererer

tilfældigvis også Kina-ASEAN Investerings-Samarbejdsfonden, der finansierer projekter for vækstfremmende infrastruktur, energi og naturlige ressourcer i Sydøstasien.«

Jeg mener, at kontrasten mellem Obama, der intet har, og så det, som Kina og Rusland, og BRIKS-nationerne – men i særdeleshed Kina og Rusland – har tilbudt verden, strategisk og økonomisk – at kontrasten ikke kunne være tydeligere. Med også G77-ledernes deltagelse i disse konferencer er verden som helhed i færd med at vedtage dette som politik.

Lad os få Helga Zepp-LaRouche ind i diskussionen her. Helga deltog i T20-mødet, som var et møde mellem tænketanke, et »Tænk20«-møde, der blev afholdt i Kina som forberedelse til G20-topmødet for statsledere, der netop har fundet sted. Lad mig spørge dig om dette, Helga. Hvordan har verden, efter din mening, ændret sig i løbet af de seneste par uger, med alle disse begivenheder?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg mener, at dette er en ændring af verdenshistoriske dimensioner. For det, der er sket mellem Vladivostok Østlige Økonomiske Forum, G20 og dernæst ASEAN-konferencen, er en enorm ændring mht., hvor verdens magtcentrum befinder sig. Lad mig blot meget hurtigt opsummere, hvilken betydning, hver af disse forskellige konferencer har haft.

I Vladivostok havde vi integrationen af den Eurasiske Økonomiske Union med Kinas initiativ for Silkevejen/Bæltet-og-Vejen. Dette er meget vigtigt, fordi også premierminister Abe fra Japan og præsident Park fra Sydkorea deltog, og der blev indgået aftaler om langfristede investeringer inden for udvikling af Ruslands fjernøstlige områder, af Sibirien, inden for enorme investeringer i energisektoren, samt integration af alle disse økonomier (nationer) i Asien.

Dette efterfulgtes af G20-topmødet, som jeg mener, var et absolut gennembrud. For det første havde Kina lagt en enorm

indsats i forberedelsen til dette møde, ved at sammenkalde til mange, mange indledende konferencer, der begyndte allerede for et år siden, på mange, mange niveauer: ministre, tænketanke, institutioner og organisationer. Kinas plan var den at transformere G20 fra at være en mekanisme, der blot responderer til kriser, som den i 2008 – Lehman Brothers' finanskrak – og til at være en organisation, der vil skabe en alliance af lande, der vil danne en mekanisme til global styrelse, og som vil have til formål at finde problemløsninger. Xi Jinping sagde flere gange, at han ønsker at transformere G20 fra at være en »diskussionsklub« og til at være en gruppe af nationer, der handler sammen. Når man ser på det, så blev dette opnået på flere måder.

De vestlige medier forsøger hysterisk og desperat at bagatellisere resultatet af konferencen ved at sige, »der var alle disse spørgsmål«, men de eneste, der tog disse såkaldte »spørgsmål« op, såsom konflikten over det Sydkinesiske Hav og Voldgiftsretten i Haag, og alle de øvrige spørgsmål, der skiller meningene, var faktisk Vesten.

Det, der skete, var, at det overvældende antal nationer går i retning af at vedtage den kinesiske model for økonomi. Det gør de særdeles ret i, for Kina har bevist, at det var i stand til at skabe et økonomisk mirakel af sådanne dimensioner, sagde Xi Jinping, at det har transformeret et land med 1,4 mia. mennesker, og som aldrig før er gennemført i historien, og den kendsgerning, at Kina kunne løfte 700 millioner mennesker ud af fattigdom og til en meget anstændig levestandard, er ligeledes uden fortilfælde. Et af resultaterne af topmødet var vedtagelse af en plan for at eliminere al fattigdom i hele Kina frem til år 2020, dvs., kun fire år fra i dag.

Det lykkedes Kina at sætte den kinesiske model, som den attraktive model for alle for at deltage i, i et »win-win«-perspektiv, på dagsordenen. Mange lande må jo sige, »Ja, vi kan få den samme økonomiske udvikling som Kina; det er langt mere favorabelt end at gå sammen med USA eller NATO eller

europæerne i en konfrontation af geopolitisk natur.«

Dette topmødes succes er virkelig utrolig. Det har ændret situationen i verden, til det bedre, skulle jeg mene; for den unipolære verden eksisterer bestemt ikke mere. Som du nævnte, så havde *Forbes-magasinet* og *Time-magasinet* nogle helt hysteriske artikler, der sagde, at Obamas politik med »Asia Pivot« (Omdrejningspunkt Asien) er en total fiasko; dette var hans sidste chance for at gøre kur til landene i området, men det mislykkedes totalt, og Obamas »Asia Pivot« er totalt død; den mislykkedes.

G77, den Alliancefri Bevægelse, ASEAN-landene – de bevæger sig nu alle i en totalt anden retning, og især den kendsgerning, at Sydkorea og Japan deltog, sammen med Rusland og Kina i denne Vladivostok-konference, beviser, at disse lande, der tilsyneladende er allierede med USA, ikke længere ønsker en konfrontation vendt mod Rusland og Kina.

Så dette er ekstremt vigtigt. Og det betyder først og fremmest, at de lande i verden, der ikke er en del af det gamle regime med Verdensbanken og IMF – den såkaldte »Washington-konsensus«, de såkaldte Bretton Woods-institutioner – de havde ingen stemme, og nu har de en stemme.

Jeg mener, at det virkelig er meget vigtigt, at Kina udtrykkeligt tog udviklingslandene og de fremvoksende økonomier med. For det første inviterede de dem alle – eller en meget stor repræsentation af dem – til at deltage i G20. Kina udtrykte sin absolutte forpligtelse til, at enhver frugt af teknologisk innovation ville blive delt med disse lande for ikke at forsinke deres udvikling. Se, dette er en meget smuk idé, der første gang blev udtrykt af den tyske tænker, Nikolaus Cusanus [Nikolaus von Kues] i det 15. århundrede, og som allerede dengang sagde, at videnskab og teknologi er så vigtig for menneskehedens udvikling, at, hver gang, der foreligger en ny opfindelse, bør den lægges i en international pulje – for nu at bruge moderne udtryk – og at alle lande

dernæst skal have adgang til den, for at deres udvikling ikke skal blive forhalet.

Det er en utrolig forandring, for det betyder, at, for første gang blev en idé [taget op], som min mand udtrykte i 1975, da han foreslog en plan for udvikling af den Tredje Verden, og han kaldte det den Internationale Udviklingsbank [IDB]. Denne idé præsenterede han både i Bonn, Tyskland, dengang, og i Milano, Italien. Han ønskede dengang at få en \$400 mia. stor teknologioverførsel om året til udviklingssektoren fra de avancerede (udviklede) lande, for at opbygge infrastruktur, for at opbygge industrialisering og landbrug i den Tredje Verden.

Han (LaRouche) gav en meget konkret form til et krav fra den Alliancefri Bevægelse, der, i 1976, under en konference for den Alliancefri Bevægelse i Colombo, Sri Lanka, havde vedtaget en resolution, der krævede en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. 90 % af ordlyden i denne, den Alliancefri Bevægelses resolution, kom fra IDB. Men I ved, hvad der skete dengang, og det var, at alle lederne fra de lande, der havde taget initiativ til at kæmpe for dette – såsom fr. Gandhi fra Indien, fr. Bandaranaike fra Sri Lanka, Bhutto fra Pakistan – alle disse ledere blev enten dræbt eller destabiliseret; og hele denne indsats blev sat enormt tilbage og fungerede ikke.

Som I sandsynligvis ved, som nogle af vore lyttere ved, så har vi i LaRouche-bevægelsen kæmpet for virkeliggørelsen af IDB, eller en tilsvarende plan som IDB, for den Tredje Verden; men i alle disse år har Verdensbanken og IMF (Den internationale Valutafond) gjort det stik modsatte. IMF's politik med betingelser (dvs. krav om nedskæringspolitik, for at opnå lån, -red.) umuliggjorde enhver form for udvikling, ved at stille betingelser, der tvang udviklingslande til at betale af på gæld, i stedet for at investere i infrastruktur. De skabte endda en gældsfuld for at gøre det umuligt for udviklingslande at udvikle sig. Så den elendige tilstand i Afrika, og i mange andre lande i Asien og Mellemøsten og nogle

lande i Sydamerika, er resultatet af den bevidste politik for undertrykkelse af udvikling.

Se, efter krisen i Asien [i 1997-98] indså de asiatiske lande selvfølgelig, at de var nødt til at gøre noget for at beskytte sig imod George Soros' spekulation dengang, så en proces med skabelse af nye institutioner udviklede sig. Et sådant initiativ var Chiang Mai; men så her for nylig – for omkring tre år siden – tog Kina lederskab, sammen med andre BRIKS-lande [Brasilien, Rusland, Indien, Kina, Sydafrika], for at skabe en række radikalt alternative bankinstitutioner: Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB); BRIKS' Ny Udviklingsbank (NDB); den Ny Silkevejsfond; den Maritime Silkevejsfond; Shanghai Samarbejdsorganisations-Banken. Men har altså nu et fuldstændigt alternativt system for bankpraksis, som *ikke* er hasardspil, kasino; men som udelukkende kun udsteder kredit til investering i reel infrastruktur og realøkonomien.

Hvad er det så, der nu finder sted? Jeg mener, at folk må få en forståelse af, at det, der fandt sted ved G20-mødet, udgør en sejr i en kamp, der har varet i mindst 40 år; at gøre det muligt for mennesker i Afrika, i den såkaldte udviklingssektor, at få en mulighed for at have en fremtid. En sådan magtfuld koalition er nu vokset frem – den strategiske alliance mellem Kina og Rusland; Putin var æresgæst ved dette G20-møde – så verden har virkelig ændret sig. Det er meget vigtigt at sige, at disse artikler i magasinerne *Forbes* og *Time* slet ikke har fattet det. Det er ikke anti-amerikansk; det er ikke anti-europæisk. Xi Jinping og de andre ledere har mange gange sagt, at de ønsker, at USA og Europa skal gå med i dette »win-win«-perspektiv.

Det, der er på bordet nu med G20-mødet, er for første gang et strategisk initiativ, der ikke er geopolitisk; for det tilbyder et fornuftsplan, hvor man samarbejder internationalt om menneskehedens fælles mål. Jeg mener, at dette er et enormt historisk gennembrud, som vi virkelig må sørge for, at det

amerikanske folk virkelig får kendskab til, hvad drejer sig om, og ikke bliver vildledt af middelmådige journalister, der simpelt hen ikke kan tænke i andre baner end geopolitik. Det er ligesom en person, der er ond, og som, når han/hun taler med et andet menneske, ikke kan forestille sig, at dette andet menneske ikke også er ondt! Så det, man læser i de vestlige medier, er ikke andet end en projicering af mediernes degenererede tankegang; men det er ikke, hvad der fandt sted på dette topmøde. Så lad os sørge for, at folk virkelig forstår den historiske betydning af denne ændring.

Jason Ross: Fantastisk! Jeg vil mene, at det, du netop gennemgik, mht. historien om din involvering, om din mand Lyndon LaRouches involvering, om LaRouche-bevægelsens involvering i løbet af de seneste fire årtier, i skabelsen af sejren for den politik, der nu bliver annonceret ved disse konferencer, virkelig er en demonstration af, hvor magtfuld en idé er. At over kynisme, eller over det, der syntes at være tingenes struktur og kontrol over tingene, kan en god idé, og en succesrig og vedvarende mobilisering for den, virkelig få ting til at ske.

Jeg vil spørge dig, om du vil sige mere om historien om LaRouche-bevægelsens involvering i alt dette; eller også, om du har noget at sige om, hvordan vi skal få USA til at tilslutte sig denne udvikling, i stedet for at være imod den?

Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil for det første gerne kort kommentere ASEAN-konferencen, for dette fulgte i G20-mødets fodspor; og nu er disse uoverensstemmelser bilagt. For ASEAN-landene, sammen med Kina, har alle sammen aftalt, at alle uoverensstemmelser vil blive bilagt gennem fredelig forhandling og dialog; de vil, frem til midten af næste år, udarbejde et adfærdskodeks med dette for øje, og i fællesskab bekæmpe trusler mod sikkerheden, såsom terrorisme, og andre trusler. De vil agere på grundlag af FN's Havretskonvention, eller UNCLOS; og det betyder, at alle disse forsøg på at oppiske en konflikt mellem Filippinerne og Kina, med

Voldgiftsretten i Haag, ikke er lykkedes. Dette var et forsøg på at skabe uenighed, men denne ASEAN-konference sagde, »Nej, vi ønsker fælles, økonomisk udvikling. Vi vil genoplive den regionale organisation for økonomisk udvikling.«

Så dette demonstrerer, at Kinas udenrigspolitik – og ikke alene ved G20-mødet – ændrede dagsordenen totalt; men også mht. regionale konflikter, nemlig, at hvis man har et »win-win«-perspektiv, hvor man tager hensyn til den andens interesser, så kan man finde løsninger.

Så det, der blev tilbage for Obama, som nogle aviser skrev, var gennemførelsen af TPP; men, som du allerede har nævnt, så har både Repræsentanternes Hus og Senatet, og også de to præsidentkandidater, sagt, at TPP er ude. Formændene for de to Kongreshuse har sagt, at det ikke kommer til afstemning i år; hvilket vil sige, ikke i Obamas tid som præsident. Så TPP er dødt; TTIP – det er den europæiske version af samme sag – er ligeledes dødt. Så jeg mener, at verden virkelig har ændret sig; unipolære krav og den idé, at man kan afstikke reglerne på vegne af et enkelt land, eksisterer ikke mere. Vi er gået ind i en fuldstændig ny æra med respekt for et andet lands suverænitet, og med en alliance af overvejende republikker, til fordel for det overordnede gode ('det almene vel') for alle.

Det er selvfølgelig en virkelig betydningsfuld udvikling. Det betyder ikke alene, at USA har muligheden for at vende tilbage til præsident John Quincy Adams' (1825-1829) udenrigspolitik – for det var præcis, hvad han havde skitseret, at USA skulle gøre – men det betyder også, at systemet med fuldstændigt suveræne nationalstater, der samarbejder om en fælles udvikling – hvilket er, hvad vi har promoveret, hvad især hr. LaRouche naturligvis har promoveret, i mere end 50 år – nu er i færd med at blive til virkelighed.

Så jeg mener, vi har grund til at være meget glade for dette, for LaRouche-bevægelsen har, i de seneste 40 år, men i

særdeleshed i de seneste 25 år, sammenkaldt til bogstavelig talt hundredevis af konferencer i hele verden; i alle de store amerikanske og europæiske byer, i Rio de Janeiro, i São Paulo i Brasilien, i Mexico, Beijing, New Delhi og Moskva. Endda mange i Australien, i Egypten og i andre afrikanske lande; vi har afholdt seminarer og konferencer. Jeg mener, at vi nu har en renæssancebevægelse og en verdensbevægelse for udvikling.

Eftersom du nævnte den smukke gallakonzert, som åbnede G20-topmødet, så var dette på en vis måde lig det, som vi gør med dialogen om klassisk kultur; for det begyndte med en række meget smukke kinesiske folkesange, og dernæst kom der scener fra balletten Svanesøen – der blev danset i en sø – så danserne ligesom skabte små springvand ved hvert trin, fordi de dansede i vandet. Det skabte en utrolig effekt. Og så selvfølgelig, at de valgte *Ode til Glæden*, Schillers smukke digt sat til musik af Beethoven; hvor teksten et sted siger, »Alle mennesker forbrødres« (»Alle Menschen werden Brüder«), som er det poetiske udtryk for »win-win«-perspektivet; at menneskeheden har et højere mål. At de valgte dette til at være gallaens højdepunkt, viser virkelig, at de har forstået noget meget fundamentalt. De sagde, »Teksten er skrevet af Friedrich Schiller«, så mange mennesker ville selvfølgelig have tænkt på Schiller Instituttet; og vi har brugt *Ode til Glæden* mange gange for at udtrykke den samme idé.

Så jeg mener, at vi virkelig kan være stolte; for, vi gjorde ikke det hele, men vi havde en meget god andel i at frembringe dette smukke resultat.

Foto: Fra Schiller Instituttets koropførelse af Mozarts Reviem i New York sept. 2016, i anledning af 15-års midedhøjtideligheden for terrorangrebene den 11. september, 2001.

Den forestående uge, set i universalhistorisk perspektiv

5. september, 2016 (Leder) – De afgørende uger, som vi nu har for os, stiller dette spørgsmål til alle amerikanere (blandt andre): Hvordan er det muligt, at det kan lykkes for det enkelte individs inderste, private tankers »lille hjul« at dreje det »store hjul« i den historiske proces, der involverer den kurs og skæbne, som nationen, og menneskehedens mere end syv milliarder individer generelt, i fremtiden, i de kommende århundreder, vil få?

Den virkelige historie om det netop afsluttede G20-topmøde i Kina er den, at den kinesiske præsident Xi Jinping, sammen med Ruslands Putin og udviklingslandene under anførsel af BRIKS, samt Japan m.fl., fremtvang spørgsmålet om udskiftningen af det nuværende finansielle system. De insisterede på, at Wall Street/London-systemet, baseret på hasardspil, har kurs mod en ny krise, og at det må erstattes af et produktionsorienteret system, funderet i videnskab og store internationale, avantgarde-projekter: det system, der er centreret omkring Kinas Nye Silkevejs-politik, som præsident Xi kalder »Ét Bælte, Én Vej«.

Det finansielle fundament for dette nye, menneskelige system leveres af en række udviklingsbanker, som Kina har været med til at lancere, såsom den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), og BRIKS' Nye Udviklingsbank (NDB).

Som Helga Zepp-LaRouche i går bemærkede, vil det, efterhånden, som resultaterne af G20-topmødet og det forudgående Vladivostok-topmøde i løbet af de næste par dage bliver kendt, blive klart, hvem, der forsvarer menneskehedens sag, konfronteret med udsigten til økonomisk udslettelse, og hvem, der forsøger at lægge hindringer i vejen. I løbet af disse dage vil den amerikanske Kongres, den 6. september, træde

sammen, og FN's Generalforsamling træder sammen den 13. september. Samtidigt vil rækken af topmøder på højeste niveau fortsætte i Asien.

Det, som den amerikanske Kongres må gøre, når den atter træder sammen, er at vedtage Glass-Steagall, for hvilken lov der er fremsat tværpolitiske lovforslag i begge Kongressens huse. Kongressen må ligeledes handle på de kendsgerninger, der er blevet afsløret i de »28 sider« af den Fælles Kongresundersøgelsesrapport om 11. september (2001): den må handle med henblik på at fjerne Obama for hans beviste, overlagte mørklægning af saudierne (og briternes) ansvar for 11. september, og samtidig fremtvinge flere skjulte fakta om den britisk/saudiske sammensværgelse, og om Bush' og Cheneys – men først og fremmest Obamas – medskyldighed. Det faktum, at vi ikke fjernede Bush og Cheney, gav os Obama, som er endnu værre. Hvis vi nu ikke fjerner Obama, vil vi få noget, der er værre endnu, hvis vi da ellers stadig vil være i live til at opleve det.

Netop nu, hvor omgående, politisk handling er presserende nødvendig, forbereder ledelsen af Lyndon LaRouches bevægelse, der er lokaliseret på Manhattan, det, som LaRouche har kaldt for et »levende mindesmærke« for ofrene for 11. september – først og fremmest de direkte ofre og deres familier, men også USA og enhver del af verden, som er blevet offer for forbrydelsen og dens mørklægning. Centrum for dette »levende mindesmærke« vil blive opførelser af Mozarts *Rekviem*, i hvilken en stor skaber fejrer, ikke døden, men det uforgængelige liv og dets mission, konfronteret med døden, igennem alle århundreder i fortid og fremtid.

Med dette »levende mindesmærke«, og ud over dette, arbejder den Manhattan-centrerede LaRouche-bevægelse på at genskabe et funktionsdygtigt præsidentskab for USA, ud fra selvsamme Manhattan-lokalitet og gennem de samme principper, som Alexander Hamilton anvendte til at skabe det oprindelige George Washington-præsidentskab for USA.

For at vende tilbage til vores indledende spørgsmål om »det lille hjul« og »det store hjul«: Politikken med Den Nye Silkevej begyndte som en idé: ideen om den Europæiske Produktive Trekant, som Lyndon LaRouche udviklede i slutningen af 1980'erne, og som han, sammen med sin hustru Helga, videreudviklede til den Eurasiske Landbro, Den Nye Silkevej og Verdenslandbroen. Og det, der udløste det kinesiske rumprogram, som i 2018 for første gang nogensinde vil lande en robot på Månens bagside – var også først en idé. Det var Ronald Reagans Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), der overbeviste det kinesiske lederskab om behovet for et forceret, videnskabeligt udviklingsprogram, inklusive et forceret rumprogram, som vi vil gå i dybden med i det næste nummer af *EIR*, 9. september. Det Strategiske Forsvarsinitiativ var en politik, der helt fra bunden af blev opfundet af Lyndon LaRouche, og som overbeviste Reagan.

Og de udviklingsbanker, der i dag bliver lanceret, blev udtænkt af Lyndon LaRouche i 1970'erne, hvor de blev forelagt FN's Generalforsamling af Guyanas agtværdige udenrigsminister, nu afdøde Fred Wills.

Som den store, russiske videnskabsmand Vladimir Vernadskij viste i første halvdel af det tyvende århundrede, så er den menneskelige noesis, eller kreative tænkning, den mest magtfulde kraft i universet. Der er ingen kraft, der kan måle sig med det menneskelige intellekt med hensyn til kreativ opdagelse.

Foto: Brasiliens præsident Michel Temer, Indiens premierminister Narendra Modi, Kinas præsident Xi Jinping, Ruslands præsident Vladimir Putin og Sydafrikas præsident Jacob Zuma ankommer til Kina for at deltage i G20-topmødet, der finder sted 3. – 5. september, 2016 [www.gcis.gov.za/flickr]

Hvordan menneskehedens produktivitet udløses: En ny økonomisk orden. LaRouchePAC Fredags-webcast, 26. august 2016.

Matthew Ogden: I aften har vi en særlig gæst med os, Paul Gallagher, økonomisk redaktør for *EIR*, og som vil præsentere for os det klare og presserende nødvendige valg, som amerikanere må træffe for at opgive den forfejlede økonomi, som er Obamas politik med nær-nul-vækst, og beslutsomt må tilslutte sig den nye, økonomiske orden, som Kina har indledt. Med det forestående G20-topmøde, der skal finde sted om en uge, har Kinas præsident udtrykkeligt gjort det klart, at det er hans hensigt, at dette topmøde skal bruges til at fremme skabelsen af en »ny international finansiel arkitektur« i samarbejde med Rusland og andre betydningsfulde magter, baseret på videnskabelig og teknologisk innovation og vækst. I mellemtiden konfronteres USA og Europa med det transatlantiske systems fremstormende implosion, der ikke alene skyldes den enorme akkumulering af gældsbobler og eksponering til derivater, men i endnu højere grad årtiers fravær af enhver reel vækst i økonomisk produktivitet. Kinas program for udforskning af Månen tjener til at illustrere kilden til ægte, økonomisk værdi. Kun gennem en omgående vedtagelse af Glass-Steagall og en gældseftergivelse for at afskrive den kolossale boble af fiktive værdier kan USA blive en del af denne nye, økonomiske orden og tage del i udløsningen af menneskets kreative evner.

TRANSCRIPT

MATTHEW OGDEN: Good Evening! It is August 26th, 2016. My name is Matthew Ogden, and you're joining us for our weekly Friday evening webcast here from LaRouchepac.com. As you can see, I'm joined in the studio tonight by Ben Deniston, from the LaRouche PAC Science Team; and by Paul Gallagher, a special guest today, Economics Editor for *Executive Intelligence Review*; and we also joined, via video, by Kesha Rogers, member of our Policy Committee, joining us from Houston, Texas. Hi, Kesha!

We are meeting here at the day that the 3rd edition of the LaRouche PAC publication *The Hamiltonian* is hitting the streets of New York City. This is Edition

3, the August 26th edition, as you might be able to see from this very small edition copy. The very large headline is "Obama is a Failure. The World Needs a New Financial Architecture, Now." That encapsulates the framework of our show today.

I think, as we've said recently over the last couple of weeks, we are highly anticipating the upcoming G-20 Summit, which is going to be held in China, hosted by China, hosted by Chinese President Xi Jinping, on September 4th and 5th – a little bit over a week from now. What's happening in the lead-up to that G-20 Summit is the consolidation of really what is becoming the framework for a new international financial and economic architecture. You have a consolidation of cooperation among countries of Eurasia – mainly China, Russia, and India, but many other countries besides – including moving forward with the development of the [international] North-South Transportation Corridor [instc], and many other economic bilateral and multi-lateral relationships among the countries of that region.

But, what is being stated explicitly by the leadership of

China and of Russia is that this framework, this paradigm, must replace the failed paradigm which is now bringing the trans-Atlantic system down with it, and must become the framework for a new international, global economic order. I think it was said, very clearly, by a spokesman for the Russian International Affairs Council, who said in an interview this week, "Russia and China should work together, within the G-20 framework, to secure a new international financial architecture." That's Andrey Kortunov, [Director General at the Russian International Affairs Council]. And then, just yesterday, a spokesman for the Chinese Foreign Minister, said, "What will happen during the G-20 Summit, is a major change in the world economic landscape."

Now, what we've discussed, including in a discussion today with Lyndon and Helga LaRouche, is that it can be seen very clearly that China and Russia absolutely "know what time it is," as Mr. LaRouche has been warning all of you: that we are on the verge, if not in the midst, of a complete implosion of the trans-Atlantic financial-economic-social-political system as a whole. And this is not just because of the debt exposure of the largest banks, or the derivatives exposure, or anything like that, but it is – and I think this is what Paul will get into in much more detail – it is because we have neglected any real economic growth, any real concept of economic value in this trans-Atlantic system for at least the last 30-50 years, and in fact have rejected the very idea of the necessity of productivity and economic progress.

We're going to be discussing that, but also from the standpoint which will be filled out in a little bit more detail in the second half of our show of what *is* the concept of real economic value, and how indeed are China and Russia leading mankind toward a revolution in economic productivity, which is centered very prominently around their dedication to a space program, especially around lunar development and lunar exploration. With that said, I'd like to invite Paul to open

up the discussion.

PAUL GALLAGHER: Thank you! Let me start by saying we have to relate the American people, American policy-makers, American elected officials emphatically to the September 3rd, 4th G-20 Summit being hosted by China, because just as there was a necessity about a year and a half ago for the United States to become part of the Asian Infrastructure Investment Bank [aiib] and the other global institutions of new credit for infrastructure which China was initiating, one will remember that at that time, instead, the Obama Administration set its teeth against the AIIB bank, tried in vain to sabotage it and prevent countries from joining it as members. One need only say that as of now, there are 60 nation-members of the AIIB, and of next year it's expected that there will be 90 nations trying to participate in the generation of high technology infrastructure credits in the grand task of the New Silk Road, (or the Eurasian Land-Bridges), across Eurasia, through the Mideast, into Africa – communication, power, transportation being revolutionized in this way. The Obama Administration took the United States to the sidelines, and worst, to the adversarial position, to try to sabotage that.

We have to do differently, in this case, because our economy is completely failing. We have the condition of an imminent second 2008 bank panic, not because of this or that particular deal, or even this or that particular bubble, but because the economies of the United States and Europe have sunk so far in the non-recovery of the 2008 collapse, that even the biggest banks themselves have been destroying their hosts and shrinking, their stocks collapsing, their collapse as a whole emerging from that cause, of the absolute inability to make profits in economies which they have done so much to ruin.

What China is proposing – and remember China has said, that the leading other nation-guest at that G-20 Summit is President Vladimir Putin of Russia – what they are proposing is a "new financial architecture." Now "financial

architecture" basically means how do nations regulate their banks, and perhaps in the other order – how do nations create credit for purposes of progress: economic, technological, scientific progress, and direct that credit where it should go. Secondly, how do nations regulate their banks; and thirdly, how do *international* institutions – particularly international credit institutions, lending institutions – how do they function, in order to make this progress possible for all the nations involved, and in particular allow less-developed nations access to both the credit that they need, the technological development, and the self-development of the skills which are necessary for this kind of progress. That's what a "new financial architecture" means. Clearly, the financial architecture since 1971, when we went to the floating interest rate, and, particularly since the Presidencies of Bush and Obama, this financial architecture has been a complete failure.

So, they are saying, this is not just a two-day summit, but a collaborative process which has to continue among the G-20 nations until a new financial architecture is accomplished. I'll get to what that would mean, particularly on the part of the United States and Europe. But, let me read one thing that a leading scholar in China said, about this September 3rd and 4th G-20. He said, "This is a very important summit for all the countries in the world." This is Su Xiaohui, Deputy Director of Strategic Studies at the China Institute of International Studies. Many scholars of his type might have said this. "China is hosting this summit because it is what other countries wanted. It is the other countries that wanted China to host this event, this growth and innovation summit. In recent years, there have been plenty of problems in the world economy, and all the countries in the world, including G-20 members, are eager to find solutions. Other countries know China can be a leader in addressing the world's economic problems."

What he is saying, in diplomatic terms, is many countries to take the lead in a summit whose purpose is an all-out drive to restore growth and productivity in the world economy, because China has been the driver of growth and productivity in the world economy for the last ten years, joined now by India, and despite crippling sanctions, with some very striking accomplishments by Russia. For example, that Russia has become, as of right now, the world's leading wheat exporter. It has become self-sufficient in many categories of food, in which it was 50% dependent on imports when these sanctions were put on. So, although its economy, under these financial and economic sanctions, is not growing, nonetheless it has successfully grown in ways which prevented literal starvation of its economy and its population, by these sanctions. That's why they have to lead it.

This puts a challenge to China, obviously, to really hold their determination to make this summit a real accomplishment, in terms of growth and progress. Only a couple months ago the Chinese Finance Minister, Lou Jiwei, and the [Minister of Commerce (formerly known as the Ministry of Foreign Trade and Economic Cooperation), Gao Hucheng,] made public statements, particularly when the finance ministers of the G-20 met, saying the condition of the world economy is grim. World trade, in un-inflated terms, has essentially stagnated for the last 5-6 years. No growth at all. There are many nations in the world with no growth, they said. It's a grim situation which must be reversed by the G-20. Again, diplomatically, they weren't naming the zero-growth nations. But I will, very shortly.

China, on the other hand, is continuing to put large volumes of combined public and private credit issuance, something on the order of \$250 billion a year equivalent, into investments, both within China, across the New Silk Road economic belt, and further afield as well. In comparison to that, you have the United States. Obama. We say he's a failure. No question. One

of the things he fails at, is arrogantly bragging that "the United States sets the rules," and China has to follow them; that China is merely a raw-materials-producing and cheap-goods-producing economy, and has to grow up and join the advanced economies of the world. This is one of the sports, in which Obama is a failure, is trying to brag and shine over China. Let's look at it.

U.S. economic growth in the eight years of Obama's Presidency has not equalled U.S. economic growth in the first year of Franklin Roosevelt's Presidency, nor in the second year of Franklin Roosevelt's Presidency. In both of those years, by the way this growth is calculated today, in recovery from the Great Depression, under the impulse of Roosevelt's policies, the growth in the United States was on the order of 10%-11% a year, in '33 and '34, and again in '35.

BEN DENISTON: Each individual year?

GALLAGHER: Each individual year. The total growth of the U.S. economy, by GDP measures, during Obama's entire Presidency, has been 1.1% a year; 8.4% over his entire [tenure]. So, he hasn't *equalled*, in 8 years of recovery from the Great Recession, the growth of each of Franklin Roosevelt's first 3 years in the recovery from the Great Depression.

Now, the reasons for this are more fundamental than the measures of growth, which include a lot of things, but suffice to say, that Europe whose annual growth per year during the same years that Obama has been President, has been an average of 0.6% per year. China's growth during that same 8-year period has been on average 8.1% per year. So, it's been very similar to the rate of growth which was generated under the impulse of Roosevelt's policies; and not accidentally, because the policies of credit-generation, infrastructure investment, high-technology innovation – in this context particularly space exploration, fusion technology development. In these areas, they have been very similar in the 21st Century context

to what Roosevelt did when he became President; and getting similar results and exporting those results to a significant degree to the benefit of other countries.

What lies underneath this, as Lyndon LaRouche has really stressed to the satisfaction of everyone who has listened to him, and should go and look into this; is the loss of productivity – the collapse in the growth of productivity in the United States and European economies during that same period of time. There is a crude measure of productivity which one often reads about in the financial press and in reports from the Commerce Department and so forth. By that measure, which is simply gross domestic product divided by the number of hours worked of the labor force, by that measure, productivity growth during the term of Obama in the White House, has been approximately 0.8% per year. And actually, you can see if you look at the progression, that that growth took place in 2010, 2011, 2012, and part of 2013. Since then, we have seen no productivity change whatsoever; in fact, three of the last four quarters of the year reported by the Labor Department, have seen productivity in the United States go down, not up. So that productivity in the last 12 months of this economy has gone down. I won't go into the European figures.

This is crucial, even though it's a very crude measure, because it indicates that the productivity of labor is not increasing in such a way that labor can get higher wages; so wages stagnate when this is the case. New capital investments by business are not taking place; the rate of new capital investments by business is extraordinarily low. If this is now on the screen [Fig. ?], this shows a more fundamental measure of productivity growth known as technological productivity growth, or total factor productivity growth. Before giving you a narrow definition, let me read a report which was done by the National Bureau of Economic Research about the growth in the 1930s of this total factor productivity in the United

States economy; which you can see is the highest of those bars. What the National Bureau of Economic Research said much later in a report written in this century, is that "The extraordinary growth of this technological productivity in the Roosevelt New Deal era, was due to the very strong growth in electric power generation and distribution, in transportation, in communications, in civil and structural engineering for bridges, tunnels, dams, highways, railroads, and transmission systems, and in private research and development." In other words, what happened during that period of time which made it an even greater burst of productivity than we saw during the World War II mobilization which followed it, what happened during that period of time is that the tremendous demands on the economy of the great infrastructure projects of Roosevelt – including the development of nuclear power and the development of all of the huge hydroelectric power sources; was that everything involved in engineering power, in engineering roads, in engineering tunnels, in engineering great civil works of all kinds, was technologically revolutionized. The companies involved and the agencies involved made breakthroughs in research and development in order to do these things more powerfully and more efficiently; and really to conduct projects on a scale that had never been done before, in such a way that there was very rapid technological progress under the impulse of this pursuit. And scientific progress as well, if you think what underlay the development of the nuclear power piles, it was the beginning of particle physics, the beginning of nuclear biophysics, the beginning of plasma physics, and the basis for the attempt to develop fusion energy today. There were tremendous developments going on underneath these great works of the Roosevelt era.

So, if we go back to the slide for a minute, you see that by far the highest rate of yearly growth in this technological productivity; that rate of growth is almost 3.5% a year. That rate of growth is in the 1930s; followed by the 1940s,

including the war mobilization when it is about 2.7% per year. And after rather a slump in the Eisenhower 1950s, back up in Kennedy's Apollo project 1960s to 2.7% growth per year in technological productivity; and then look what happened. If I could take you off through the '70s, '80s, '90s, the first decade of this century with the Bush Presidency, 1% per year growth or less. And if I could take you off the end of that graph to the Obama years, it would be 0.53% growth per year, according to the National Bureau of Economic Research. So, you see there the under-girdings of the collapse of an economy in the complete loss of real productivity in that economy; and therefore, the ability to launch growth and sustain growth which this represented.

Again, it's very important that this was recovered so rapidly in the 1960s when Kennedy again put great expenditures and great projects at the very frontiers of science in the Apollo project to reach the Moon, but in the broader plans which were then being made and developed for the further exploration of space, which we'll get to. This made a tremendous difference. I should point out that, according to a recent study by the Harvard School of Business of this same factor, in China over the last decade, it has grown at a rate of 3.08% annually; somewhat higher or equal to the highest that the US has achieved, namely that under the Roosevelt period. So that when you have this collapse in productivity in the US and European economies, you have at the same time, de-industrialization of those economies accelerating; with the result of on the one hand, a real destruction of the labor force – the people. We've talked about this, it isn't necessary to go through it again; but we've talked about the connection between this process and the increasing propensity of Americans who were previously productive, to commit suicide in one way or another – by drinking, or drugging, or in other ways themselves to death. The data just keep coming, the studies just keep coming out on this; each one more depressing than the last. That has been the result of this real collapse; and it has even begun –

as I indicated at the beginning – to shrink and undermine the biggest banks who have done so much to cause it. So that even the derivatives markets have, in the last few years, have shrunk; and so have the biggest banks, which became even bigger by swallowing other banks in 2008. They have shrunk; they are parasitizing a host which is dying.

The best way to conclude, I think, would be to quote something that Helga Zepp-LaRouche said this morning, which I think is absolutely correct: "If the United States and Europe are to cooperate in 10 days with the purposes of this growth and innovation summit of the G-20, they must do two things, otherwise they're not cooperating. The first thing is they must implement and enforce Glass-Steagall regulation of their banks. And I should point out that China is the only major economy in the world which has a currently enforced efficient Glass-Steagall bank separation law; passed in 1993. It has been much debated since then, but kept intact and enforced. They must pass Glass-Steagall and enforce it; and secondly, they must write off – not just write down, but write off – the nominal values given to the still \$500-700 trillion worth of derivatives on the books of their banks. In order that those banks can again, under Glass-Steagall become vehicles for the transmission of productive credit and progress. If the United States and Europe are willing to do that, then the real work can begin, of restoring growth and scientific progress to the world economy. If they're not, then they are effectively to be accounted saboteurs of this noble effort that is being led now by China." So, I'll stop with that.

OGDEN: I do want to add just one quick thing before we get into what Kesha and Ben have to present. I would say, Helga and Lyndon LaRouche are not merely peripherally involved in this process which is now coming out of China; but actually centrally involved, both now and historically. I think it should be remembered that just a few weeks ago, Helga LaRouche was one of the prominent speakers at an event called the T-20,

which was a gathering of international think tanks and other persons of that type in the lead-up to the G-20 summit in China. Helga LaRouche was involved in that. Helga has travelled to China I think half a dozen times in the recent several years now; and is a prominent personality in the public discourse there. One other thing that is notable is that the G-20 was developed as the G-22 in 1997-98 at the time that Bill Clinton was making a speech at the Council on Foreign Relations in New York City; where he called for a new international economic architecture. That was the framework in which the G-22 was formed. That was exactly the same time that people probably remember the recent webcast where we showed the video clip of Lyndon LaRouche speaking in Washington DC about the development of the New Silk Road, the Eurasian Land-Bridge, and the cooperation between Russia, China, and India in creating a new economic framework for Eurasia. That has now converged; the new international economic architecture and the New Silk Road Eurasian Land-Bridge is one thrust that's coming out of China and Russia. Historically, even rewinding back before that, Mr. LaRouche's proposal – which Bill Clinton did pick up on in a certain way in 1997-98 – was for a New Bretton Woods; a reorganization of the world economic system, which is something which he has been on the record centrally leading for 40 years if not more, going all the way back to some of the discussion among leadership of the Non-Aligned Movement for a New International Economic Order by that name. And also Mr. LaRouche's idea for international development banks, which is exactly what the AIIB or the BRICS new development bank now are echoes of.

So, historically, this is something that Lyndon and Helga LaRouche have led from a central position and continue to play a very central role in shaping. And I would just emphasize Paul's point that it is now incumbent upon the United States to take very bold and dramatic decisions to communicate, "Yes, we are no longer going to be Obama failures. We are no longer going to reject these overtures that are coming very

explicitly from China for participation in this new system; but we're going to join it, and we're going to show not only our good will, but our intention to do so. By restoring Glass-Steagall immediately and freeing ourselves from the bondage of this dying system which is dragging the entire trans-Atlantic down with it. So, that's an action point that needs to be taken in the days ahead.

GALLAGHER: That's very well added, and I think Lyn and Helga have given the kind of laser focus to this impulse for development, which China, Russia, other countries, India, have shown. That it had to be focussed around not only the frontiers of science, but the frontiers of travel so to speak; of passenger and freight travel, and of crossing the Eurasian continent, which had never been done before. But now, in addition, and particularly recently, Helga has, through a whole series of major conferences, put an additional focus on bringing that development, that Silk Road, through the Mideast; as the only way in which the cauldron of the Middle East could possibly be made into a peaceful and developing area, is through that same New Silk Road process. There's been a great response to that in countries like Yemen, Egypt, other countries of the Mideast.

KESHA ROGERS: I want to take up from there. I think the question at hand is, what is it that fosters this impulse for development that you spoke of, Paul; and what fosters the rapid increase of rate of growth in a society? Mr. LaRouche, over the years, has defined this as the creative development of the human mind and the productive powers of labor of a society to make new breakthroughs and scientific and technological progress that actually improves not just the conditions of mankind on the planet; but improves mankind's ability to actually go out into the far reaches of our galaxy, to develop the resources of our Solar System. This is exactly the discussion that we had with Mr. LaRouche – some of the Policy Committee members and our Basement Team – just

recently. His response to the rapid developments of China's leadership in developing the Moon and their plans for going to the far side of the Moon by 2018, that what we're looking at here is not just going to the Moon for the sake of going to the Moon, or finding another landing spot on the Moon. This is critical in a commitment toward international cooperation and a science driver essential for cooperation and development throughout the planet and beyond. Mr. LaRouche recently called for and made the point that we have to have a complete mapping and development of our Moon's surface. He called for the mapping of the Moon's surface being something that we do not and have not fully come to understand. A lot of people will say, "Well, we've already been there, done that." A lot of nations have landed various rovers on the Moon, or satellites on the Moon; or we've had orbiters taking pictures of the Moon. But one thing we have not done, is to go to the far side of the Moon; and recognize the potential that is set to be unleashed from this new feat and endeavor that only China – being the first nation – would be out to present and create.

So, I think when we think about what it is that fosters economic progress, again, we have to look at what China is representing as a leader of the world right now in terms of what they've unleashed in the rapid development of their momentum towards space exploration; and particularly development of the lunar surface. There is so much that we have yet to accomplish right now. We've only touched at a very small surface area of the Moon. It's important to see that the opening of the far side of the Moon represents a vast potential to give us new insights into human growth.

So, we were just a moment ago talking about the negative growth rates under the insane policies of the Obama administration. Well, what has this been caused by? What has this been a result of? This has been a result of Obama's continued murderous policy and spitting on the legacy of Presidents Franklin Roosevelt and John F Kennedy, and the

visionary legacy embodied by the great German-American space pioneer Krafft Ehrlicke. What he has done, not just to dismantle the space program, but to dismantle the commitment towards human development and human progress. What has he done in place [of that]? He's actually shut down our Constellation program; the program that had slated us in the trajectory in the United States to be in cooperation with nations around the planet around the commitment to return to the Moon, and eventually to the far side of the Moon. What did Obama replace this policy with? He replaced it with an insane policy of capturing an asteroid, cutting our fusion development program, and continuing to bail out the Wall Street speculators who represent no commitment to human progress and growth.

The American people have to ask themselves how much longer will we put up with this atrocity, this tragedy that has taken hold of our nation? Right now, you look at what was offered to Obama by the Chinese, by the Russians, in terms of "win-win" cooperation; the "win-win" cooperation exemplified by the offer of President Xi Jinping of China to not only work for the common aims of mankind in the development of the Silk Road development plan and projects that were going to benefit the growth of all mankind. To work in collaboration on the exploration of space, which is absolutely crucial to this intention. Obama has refused that. The American people and members of Congress have sat by and done nothing about it.

So, you look at the fact of, this is the reason why we face a negative growth rate in the society right now represented by the United States and the trans-Atlantic financial system. There are a lot of nations right now that are starting to get knocked over the head and recognize that if they don't join with the progress and the New Paradigm being set forth by China and Russia for international cooperation in space development and economic growth, they will be, as the head of NASA in the United States said about the US not cooperating and collaborating with China in space exploration, on the

outside looking in. That's where we're going to be if we do not actually take up this full commitment to not just the exploration of space, but truly to what that means. It really can be defined by looking at the vision that was laid out by Krafft Ehrlicke as a great associate and friend of Lyndon and Helga LaRouche before he passed away. What Krafft Ehrlicke identified in terms of the importance of lunar exploration in a writing that he provided prior to his death, earlier in his life, called "Lunar Industrialization and Settlement". I want to read from that just briefly, to give you a sense of what it is that is the priority for the development of the lunar surface in the way that Krafft Ehrlicke envisioned it. It must be taken up as a national and international mission again. So, Krafft says that: "The most important aspect of lunar development lies in the human sector. It bears repeating that technological progress and environmental expansion are no substitutes for human growth and maturity; but they can help the human reach higher maturity and wisdom. He goes on to say that "Human growth is contingent not only on the absence of war, or overcoming war, poverty, and social injustice. But also on the presence of over-arching elevating goals and their associated perspectives. Expanding into space means to be understood and approached as world development. As a positive, peaceful, growth-oriented, macro-sociological project, whose growth is to ultimately release humanity from its present, parasitic, embryonic bondage in the biospheric womb of one planet. This will demand immense human creativity, courage, and maturity."

So, that's what we're discussing here. How do you actually free mankind from this adolescent stage? From the understanding that we are confined to one small planet with limited resources, to the bondage of a biospheric womb on the planet that keeps mankind at states of limited development in a fetal position. When is it that human beings are going to decide to grow up and to leave the nest? That is what is represented by the mapping of the lunar surface; that is what

is represented by mankind's reaching out and growing up and going out into the exploration of space. That is the creative process that we must take up right now, which is being denied to us by the attacks on our space program. This is not just the space program as a fun, side project or a hobby; but what is essential to the creative progress of mankind as Mr. LaRouche has clearly understood and has made clear in his development of the Four Laws to Save the United States. The essential aspect of those Four Laws, as was stated by Paul earlier, starting with the Glass-Steagall banking reorganization, going into the progress of re-establishing a credit system, to invest in long-term development projects, has to be centered around a science driver fusion program. This can only be fully developed and fully realized when we realize and bring about our full potential in the exploration of space and everything that represents; including the development of helium-3 on the Moon.

So, as I've said; as Krafft Ehrlicke, as Mr. LaRouche understands, and as the Chinese and others who are cooperating with them understand, that the most important aspect that we're dealing with right now is the defense of human creative progress. So, I'll just stop right there.

BEN DENISTON: I think that's well said. Maybe the point to be taken through all of this, the focus on the issue of productivity in the beginning, this discussion of the space program, what we really need to push in this context is the realization that this program Kesha's laying out, returning to Krafft Ehrlicke's vision for lunar development and expansion into space; this is necessary. This is a necessary program, this isn't a cost. These are the kinds of things that actually are the substance of increasing the net total value accessible to mankind as a whole; increasing the productive powers of labor as we're discussing. You hear all this silly talk still about jobs; creating jobs, when we have a net collapse in the productivity of the economy, as we saw with what Paul went

through, what Kesha's talking about. This is what actually creates the type of activity that increases the ability for society to sustain itself at a higher standard of living increasingly with less labor input required to maintain the requirements of society. Maybe in the context of Mr. LaRouche's emphasis in the recent weeks, that's also the importance of his focus on Einstein. That also goes to a deeper level of what are the fundamental changes that mankind only uniquely can make that allow us to have these kinds of transformations. We certainly have a clear program before us with what China and Russia are leading.

Just for our viewers, next Wednesday, we're going to be discussing some of this lunar program in a little more detail. So, I would definitely highlight that as a coming episode; we're going to focus a little bit more on this lunar far side program. What China is doing; what's so unique about the far side of the Moon. We just have a clear march from these nations leading in this direction – fusion and space together. This is the driver that's absolutely needed; it's not a cost, it's not an expense. It's a necessary requirement for mankind; especially for the United States in our state right now. That should also be seen as driving to the process of pushing real fundamental breakthroughs in science such as we haven't had since Einstein. I know Jason Ross has elaborated this in recent days to good effect.

With the imminent breakdown of this financial system and the importance of this G-20 focus coming up right now in the context of clear recognition that we're right on the verge of something worse than a repeat of 2008; I think this being the clear message and marching orders for where we need to go, is absolutely critical at this point. It's not enough just to address and reorganize the financial system; that's absolutely required, but to what effect? To actually drive the kind of growth that China's leading; Kesha's leading a revival of that in Texas to get that going in the United States again.

OGDEN: Along those lines, this entire process that I laid out in terms of Mr. LaRouche's advocacy for a new international financial architecture, was never separate from his insistence that it had to be based on fundamental scientific revolutions; the discovery and incorporation of new physical principles into the economy at large. Not let's rearrange just the bureaucracy of how banks work, or something like that. And it was not even just what other people turned it into, which was that we need equal representation for the developing countries; or the Third World is not having the proper voice at the bargaining table at the World Bank or something like that. It was never something at that level; it was always at the level of why did Mr. LaRouche found the Fusion Energy Foundation, for example. Can you imagine what kind of productivity would be unleashed by the development of commercial, controllable fusion power? That would be unequalled by anything that has come heretofore; it would make what FDR achieved look like hardly anything. Mr. LaRouche's emphasis with the Strategic Defense Initiative was always that we need a breakthrough in terms of physical principles; it was hand-in-hand with fusion energy development, but it was also bringing that into the realm of space exploration and harnessing principles which were beyond what man even understood at that point. In the same exact period, he was also discussing how are we going to have lunar colonization and colonies on Mars. This was LaRouche's emphasis all through that time.

So, the new economic architecture is not separate from a fundamental revolution in science on the caliber of what Einstein achieved; and that is what drives economic productivity. Nothing less than that.

GALLAGHER: I wonder if you can get the third graph on the screen. This gives an idea of how – this goes from 1958 over to 2012, and it's the NASA budget. This gives an idea of how rapidly leaderships of the United States abandoned the actual

frontiers of space exploration before we had even gotten to the Moon for the first time. Because by the time we did, that tremendous drop was already underway; and it goes all the way to the present day. The same thing could be shown for the United States effort in research on fusion. They just were abandoned in the face of the extraordinarily powerful visions of human future powers that pioneers like Krafft Ehrlicke had, in terms of covering the Moon's surface with a new human habitation and industrialization as a jumping off point for the rest of the Solar System. All of that – he called it the Seventh Continent – all of that was abandoned along with the tremendous power resources and capacities involved in the fusion technology. Today you can barely find a laser cutting process anywhere in US industry; these things have just been abandoned. If what you see in that graph were reversed very suddenly under the impulse of a desire and a decision that gets rid of Obama and his leadership, and a decision that says we will be part of a team of space-faring nations which in this endeavor would be led by China; maybe in others by us, in others by India, in others by Russia. We'll be part of that overall exploration and this will reverse; this would have a tremendous impact on the entire not only productivity, but the condition of society. This is really the condition of the individual human being, who has these creative possibilities is what LaRouche is always, always talking about; that this is what makes such possibilities of an individual becoming a genius and the fruitfulness of that genius. This expands it to the greatest degree, if leadership will make these kinds of decisions. This decision is right in front of us with this upcoming G-20 summit; and again, I repeat what Helga said. If the US doesn't put Glass-Steagall into law – it's now been adopted by both parties in their platforms; it ought to be law by no later than the end of this year. If the US doesn't put Glass-Steagall into law immediately, and enforce it right off the collapsing derivatives bubbles; then it's sabotaging this process which has to go forward. Then we will see more loss of our population, more suicide, more drug addiction, more

hopelessness among the population unless we make this 180 degree turn.

OGDEN: One thing Helga has also repeatedly said upon her return from these trips to China, is that – and I think other people just pick up on this, too – is that the optimism is pervasive; you can sense it among the population. The 3.8% growth rate in productivity, the 8% growth rate, is just a reflection of an attitude that says, "Our job is to create a future. We will give our children a future. Our lives have meaning because we are involved in creating a future which has not, prior to this point, existed." If you contrast that with an increasing pessimism, cynicism, rage – which is clearly reflected in this election process in the United States population – all of those are symptomatic of exactly what is being addressed in this discussion.

One other thing that Krafft Ehrlicke said which I thought was just well put; he said, "If God had intended us to be a space-faring species, he would have given us a Moon." Well, he did; and that's the launching-off point for mankind to move into the Solar System and beyond. So, if that's not an optimistic idea of the capabilities of the human species, I don't know what is. I know that that's one of the elements that is also being incorporated into the Manhattan Project process.

One more thing I wanted to mention before we close the show today, is the accompanying articles in this week's *Hamiltonian* are: 1) a short article by Jason Ross on the true genius of Einstein. It's called "Discovering Humanity's True Nature; the Case of Einstein". But then, the back side of the broad sheet is a discussion of 1) an article by Diane Sare, called "2016: America's Moment of Decision, *in which she discusses some of the legacy of the optimism surrounding the tradition of Classical music within the United States and the fight to revive that tendency among people who were close friends with Lyndon LaRouche when they were alive: Bill Warfield; Sylvia Olden Lee; Robert McFerrin; and others.*

And then there's a very short excerpt of an interview with the national music director of the Schiller Institute, John Sigerson, in which he's discussing the significance of the upcoming series of four concerts of Mozart's Requiem over the weekend of September 11th, in the interests of justice and in dedication to the victims of those attacks and everything that has happened since. So, that's another very crucial element in terms of the ability to uplift a population and to give them a sense that a future is possible; and that these kinds of very dramatic changes in policy could happen in a very short amount of time. If we were able to force the declassification of the 28 pages, which we did; nobody can deny the very significant central role that we played in doing that. People might have said, "This is a hopeless cause." If we were able to do that, then yes, we also can force the passage and enforcement of Glass-Steagall and a radical, dramatic change in policy of the United States in the direction of this new economic architecture which is being led by China and Russia among others.

With that taken as the final word, I'm going to thank everybody for joining me – Paul Gallagher, Ben Deniston, Kesha Rogers; and thank you all for joining us here today. I know we continue to gain new subscribers of the LaRouche PAC live YouTube channel; so I encourage you, if you have not done so yet, to subscribe to this channel. You will get the opportunity to have a notification of this discussion that Ben mentioned next Wednesday, on the further implications of the Chinese lunar program. Thank you for joining us and please stay tuned to larouchepac.com. Good night.

Skabelsen af et Nyt Præsidentskab: Lanceringen af The Hamiltonian. LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 12. august 2016

"I stedet for at krybe ved jorden som et dyr, svinger menneskets ånd sig op til højere regioner. Og fra dette nye udsigtspunkt ser det på det umulige med forstærket mod og drømmer om endnu mere vidunderlige initiativer." – Helen Keller ved et besøg i Empire State Building.

Engelsk udskrift.

"Instead of crouching close to Earth like a beast, the spirit of man soars to higher regions. And from this new point of vantage, he looks upon the impossible with fortified courage, and dreams yet more magnificent enterprises."

Helen Keller, upon visiting the Empire State Building.

**Creating the New Presidency: The Launch of the Hamiltonian
International LaRouche PAC Webcast August 12, 2016**

MATTHEW OGDEN: Good evening! My name is Matthew Ogden. You're joining us for our weekly broadcast here on Friday evening for the LaRouche PAC webcast. It's August 12th, 2016. I'm joined in the studio by Jeffrey Steinberg, from *Executive Intelligence Review*; and via video, by Diane Sare and Michael Steger, both

members of the LaRouche PAC Policy Committee.

In the past week, as you heard in our discussion on Monday, here, LaRouche PAC has initiated a very significant escalation in terms of our intervention into crafting the new Presidency. This is vectored around the publication of a new LaRouche PAC publication, *The Hamiltonian*, which is a broadsheet which is being distributed en masse in Manhattan, in the streets of New York City. Ten thousand copies of this have been printed and they are currently, as we speak, being distributed around New York. This is intended to be an escalation, one, right into the heart of the two nominal Presidential campaigns, both of which are headquartered in New York City; and number two, this has the express purpose of breaking open the controlled propaganda environment that the American people are being subjected to each and every day, and rather, providing a leadership voice for the sane and responsible citizens of this republic to rally around.

As Mr. LaRouche stated a couple of weeks ago, "I am not running for President, but I am certainly intending to affect the shaping of the government of the United States in the coming period." This initiative around the publication of *The Hamiltonian* is certainly intended to do just that – to affect the shaping of the government of the United States in the coming period.

Joining us tonight we have Diane Sare and Michael Steger, both of whom authored articles in the new copy of *The Hamiltonian*. Diane Sare is, obviously, responsible for coordinating the distribution and deployment of this broadsheet, and Michael Steger authored one of the main articles, which was titled "The New Presidency: It Begins with LaRouche's Four Laws." Jeffrey Steinberg authored the other of those main articles, this one called "Hillary is Obama's stooge for War and Wall Street."

I want to ask Jeff to begin the discussion, with some

of the content of what you wrote in that article, to kind of frame what we're going to discuss, and then we can have Michael and Diane join the discussion after that.

JEFFREY STEINBERG: Well, I think it's essential to discuss the content of that article from the standpoint of another {major} development that has taken place this week, namely, a series of meetings involving Russia, Turkey, Azerbaijan, Iran, and now, today, Armenia. These represent major political interventions and initiatives by Russian President Putin. The most significant, clearly, was the meeting midweek in St. Petersburg between President Putin and President Erdogan of Turkey, in which Turkey has very clearly realigned itself with Russia on the issue of finally bringing an end to the five-and-a-half year Syria war.

But, more broadly, Turkey is now positioning itself to be part of the whole Eurasian development framework which has been led by Putin and, of course, also by China's President, Xi Jinping. India's Prime Minister Modi is playing a major role in this, and now we even see the Japanese Prime Minister Abe seeking to bring himself into this arrangement.

The meeting that Putin had in Baku, just a day prior to his meeting with Erdogan, involved the Presidents of Azerbaijan and Iran. They resolved to rapidly accelerate the completion of the North-South Economic and Transportation Corridor, which is actually a new dimension, an added element within the overall Chinese-initiated One Belt One Road program – what Lyndon and Helga LaRouche called for the last 20 years, the Eurasian Land-Bridge.

The fact of the matter is, that this is the new emerging reality, that is dominating the global policy options. Anyone in their right mind will understand that the trans-Atlantic system is dead, and that this new system, which Putin has played a major strategic role in engineering, in conjunction with China, is

the future; it's the future of Eurasia, it's the future of Europe, it's really the future of the world as a whole. The big

policy issue for the United States in this Presidential election, is will the U.S. continue as it's been under Obama, and George Bush before that, to be a pawn of the British Empire – in which case the U.S. will pursue a policy of war, against Russia,

against China, and against the larger developments associated with the BRICS New Development Bank, the Chinese One Belt One Road policy, the AIIB, and all of that.

The article that appears prominently in the first edition of *The Hamiltonian* warns about the fact that since the very day that she finalized her nomination by the Democratic Party, Hillary Clinton has been sending out clear signals, through a

number of well-known leading policy surrogate voices, that she's aligned with the war party. That's the party of Bush, it's the party of Obama. Hillary, of course, in her position inside the Obama administration, made herself a pawn of that whole process,

as we saw in Libya, as we saw in the Benghazi cover-up, as we've seen in this horrific five-and-a-half year Syria war.

Basically, since that time, since just a little over a week ago, you've had Leon Panetta, who was CIA Director and Defense Secretary under Obama – close, close ally, strong endorser of Hillary – coming out, basically calling for a major military

escalation to "regime change" the Assad government in Syria.

Michele Flournoy, who is widely believed to be Hillary's choice as Secretary of Defense, if she's elected, has come out with a series of reports. The institute that she [co-]founded and [serves on the Board of Directors], which is called the Center

for a New American Security, is the kind of follow-on to the PNAC, the Project for a New American Century. In fact, the same person who authored PNAC's plan for unipolar American

world empire, Robert Kegan, was the principle author of the Center for a New American Security's study, drafted for either the Clinton or Trump campaigns just a few months back. It's all the same thing. It's empire, it's war, it's confrontation with Russia and China.

OGDEN: Not to mention, Kegan's wife is Victoria Nuland.

STEINBERG: Exactly, who is one of the people on the short list for Secretary of State, or some other very high position, if Hillary is elected. The problem is that you can't avoid the fact that an intervention around steering the United States in a sane policy direction, demands that you put enormous pressure on both candidates; that they're going to have to abandon the policy direction – in this case, Hillary's clear embrace of the neo-con unipolar world agenda – and change drastically. Otherwise, before or after the November elections, we're facing an immediate, urgent, prospect of war with Russia, war with China; and that war would go thermonuclear and very quickly become a war of extinction for mankind.

OGDEN: The other aspect of the broadsheet was an article by Michael Steger. I think this goes hand-in-hand with what you were saying, Jeff; also from the standpoint of what I think we'll get into with the institutional question. The other reality, besides the proximity of war, is the fact that we are right on the verge of a total meltdown of the trans-Atlantic financial system. The numbers are clear, with the situation of Deutsche Bank, the counter-party exposure of every single major bank in the world; the fact that you have now unprecedented calls for the nationalization of Deutsche Bank coming from *inside* of Germany, which has never happened before; the initiative that Mr. and Mrs. LaRouche have taken around Deutsche Bank, *per se*;

but also the entire Four Laws – Glass-Steagall, where you've seen a resurgence of mobilization around this from inside the United States, layers that had been dormant for quite a while; and then the entire rest of the LaRouche program.

I think, as you said, Michael, this is the beginning; this is how you craft a new Presidency. Maybe you can say a little bit more about the other subject of the broadsheet.

MICHAEL STEGER: Sure! I think it's worth stating, as Jeff laid out, in terms of the international picture, that over these last 15 years since the 9/11 attacks, which I think is pertinent to the discussion here today as well – every major political institution, whether it be a political party, a branch of government, or a grass-roots organization, has largely been discredited by the inability to either stand up to the Bush and Obama regimes, or to not be bought out and compromised by them; besides what our organization has largely done.

That creates a real political vacuum in the United States. As we've seen with both of these candidates, they're despised by a majority of their parties, and an increasing majority of the American people. And so when you look at the new Presidency, the way Lyn's laid it out – he laid this out, this paper, "The Four New Laws to Save the United States Now," this was two years ago. The perspective was clear from Lyn's vantage point, that we're at a point where there is no institution in the United States – political body, think tank – that has any clue at all of how to deal with the current unfolding crisis. On one side, there's the immediate war danger, and the political breakdown of the European Union, NATO trans-Atlantic system. At the same time, there's the breakdown of the financial system. But they're not separate. They are the same fundamental system that is now facing a kind of moral bankruptcy, a collapse of any real value to human society.

That doesn't mean that those nations don't. Clearly, nations like Germany, Italy, the United States have a real

role to play in the overall development perspectives. But you have to see things in the context of this breakdown. What Lyn put forward, we've seen it, we've seen the resurgence of Glass-Steagall. Both parties' platforms now have it. There's a clear recognition, broadly, among the American people, for what would seem an arcane banking regulation policy. But, as many people have grown to recognize, it's really the major tool to dismantle this Wall Street apparatus, this kind of criminal financial fraud that's been perpetrated, recklessly, without any real control, for the last 15 years, and really much longer.

The question, that Lyn raised, was what is a competent government at this point, especially in the United States – a real, competent form of policy? And there has to be a commitment towards the future of mankind, long term. He said this repeatedly

in the recent period. We cannot base these steps we're going to take, on the past. We have to base *our* solution on the future. This is where you see what Jeff laid out – what Russia, under Putin, and China are now doing, is consolidating a very bright

future for the majority of mankind, with the collaboration of nations which have huge geo-strategic past problems, but recognize now the economic question of collaboration between China and India, India and Pakistan, Iran with other nations in

the Caucuses, with Russia.

This kind of collaboration and integration of Eurasia is really a remarkable question. And in that, you have a driving policy led by China regarding space exploration and fusion research. China is one of the world leaders today in fusion

research capabilities, as is South Korea. You have a capability there for the United States to orient, around the Four Laws, which is (1) Glass-Steagall. The second is a National Banking system. That means you have a banking system which now has the

capability regulated by the office of the Treasury under a kind of Greenback-like Lincoln policy. The Third Law is that we define what a federal credit system is for. It's not just a federal credit system. You don't just allow the federal government now to just print credit. *We define it from a physical-economic standpoint of the future*, what is necessary for mankind's long-term survival. And that's where the collaboration of nations like Russia, China, and India become so essential, because these questions of space exploration and fusion power really define that. And that really is the Fourth Law, which is collaboration with these nations, around this kind of scientific advancement of mankind.

From our perspective, and I think what should be an increasing perspective of the American people, who tend to find themselves distraught by this Presidential election, is not to cower in fear, or hide somewhere in a hole, waiting for it to all

end; but to recognize there's a political vacuum, where our leadership is essential, and that these policies are the immediate steps that any President has to take. If not, we're not going to regain or reconstitute a Constitutional American Presidency. But they're actually going to secure the physical livelihood of the United States for the generations to come; and that really is the intervention that has to be made on the new

Presidency. There will be a series of articles. Kesha Rogers' second article was released in *EIR* magazine yesterday; and there will be a follow-up article next week by Dave Christie, and there will be more to come.

OGDEN: Well, absolutely filling that political vacuum is what *The Hamiltonian* is serving to do; and I think it's already having a radiating effect. Diane, if you want to just jump in and discuss a little bit of the effect in New York.

SARE: Well, first I'll just start by saying that Manhattan is the political center of the United States; and it's certainly

the political center of these two campaigns. Both Hillary Clinton and Donald Trump are based in this area. And I will also say the

population is clearly anguished. We talked last week about Hillary's campaign, as Jeff just said, is providing cover for Obama to run his war and provocation policy. And I think the weakness that we're filling in, which I experienced a bit on the call last night, is that Americans have been so bereft of a future, or thinking of a future, that they're not able to think strategically. So, many people had questions about "Why is Putin working with Erdogan; isn't Erdogan horrible? Didn't he do these horrible things?" Well, he did do horrible things, but there is a strategic shift where it's become very clear that the interest of Turkey is tied up in the new BRICS dynamic. That a New Paradigm has been created; and in a sense, that's what we are creating here.

I actually was sent something from one of our collaborators on the West Coast, which I think is really delightful in terms of an approach to how to think properly. It's comments from Helen Keller when she got an opportunity to go up in the Empire State Building and "look" out at Manhattan. I think everyone knows – hopefully – that Helen Keller was both blind and deaf; but her insights into these matters are more striking and more profound. In fact, she speculates that she and her friend who was blind, had a much better view of Manhattan from the top of the Empire State Building than the people who had two good eyes. Her description is somewhat delightful; she says that "It was a thrilling experience to be whizzed in a lift a quarter of a mile heavenward, and to see New York spread out like a marvelous tapestry beneath us. There was the Hudson, more like the flash of a sword blade than a noble river; the little island of Manhattan, set like a jewel in its nest of rainbow waters, stared up into my face. And the Solar System circled about my head. Why, I thought, the Sun and the stars are suburbs of New

York and I never knew it." I think that makes her a New Yorker for sure. She said, "I have this sort of wild desire to invest in a bit of real estate on one of the planets. All sense of depression and hard times vanished; I felt like being frivolous with the stars." Then, she talks about the construction of the Empire State Building as being poetical. She says, "From everyone except my blind friend, I had received an impression of sordid materialism.

The piling up of one steel honeycomb upon another with no real purpose but to satisfy the American craving for the superlative in everything. Well, I see in the Empire Building something else – passionate skill, arduous and fearless idealism. The tallest building is a victory of imagination.

Instead of crouching close

to Earth like a beast, the spirit of man soars to higher regions. And from this new point of vantage, he looks upon the impossible with fortified courage, and dreams yet more magnificent enterprises."

This reminds me so much of what President Kennedy said about why we go to the Moon; or Krafft Ehrlicke's sense of the extraterrestrial imperative for mankind. It's our job here – particularly in Manhattan, where I think people may be most susceptible to it; because in Manhattan we are blessed with an extraordinarily diverse population from all over the world. It's not simply that you have the headquarters of the United Nations; but if you think of what the population is in Queens and Brooklyn and New Jersey where I am and the surrounding areas, the Statue of Liberty and Ellis Island had something to do with this many years ago. You have a population which actually is in touch with the rest of the world. So, there are people in this area that have a sense that the whole world is not going to Hell; that in some places, having a pothole that could swallow up a double-decker bus is actually considered a sign of poverty, and you're supposed to repair it and do something about it – as opposed to what people have begun to take for granted here. So, the idea is to rekindle a spark of a certain quality of American identity which is a

love of the future; a love of the potential for what mankind can contribute to the future. Which I think Helen Keller expresses so magnificently in that piece.

I would just say – Mike alluded to this – the question of September 11th; one person who was on the call last night said her uncle had just passed away two days ago. He was someone who had worked there and suffered from various kinds of lung disease and finally died. The death toll from these attacks has not ended; and it's not only people in New York who were first responders. It's people who were killed in these wars which I think we're going to take up a bit more; these wars that were totally unjustified, that were based on lies and cover-ups from the Bush administration through the Obama administration. If we can address that, at this 15 years, that we end this period of injustice and of criminal wars of aggression, I think you could see a real shift. It's as if the American people have had a heavy manhole cover on top of their brains and on top of their identities, and they haven't even allowed themselves to think of what the potential is. In those circumstances, I think all bets are off, even in terms of this ridiculous scenario that we're calling a Presidential election. There's nothing to say that these two mentally unstable characters going for Presidential candidates, have to be the candidates by the time we get to November. Or, as Jeff was saying, [it] would be caused to shift by a shift in the population. So, it's a very, very rich moment; and it's just urgent that everybody who hears what we are saying and what the LaRouche Movement is doing, who gets our literature, moves to circulate it and mobilize as many people as you can.

OGDEN: I think both you, Diane and Michael, stated about how you have to understand, how did we get to this point from looking at the last 15 years? We never would have had a situation like this in terms of two Presidential candidates such as what we have, if the injustices of Obama administration had not gone on unpunished; if the crimes of

the Bush and Cheney administration had not gone unpunished. If Bush and Cheney had been impeached, I guarantee you, we would not be at the point, where we are right now. I think this is a question which has been re-opened in a very dramatic way, with the victory that we've won in the last month; which was the declassification of the 28 pages. Just this week – Jeff, I know you have a little bit of insight into this – but Larry Wilkerson, who was the former chief of staff of Colin Powell, gave a series of interviews in which he said effectively, that what Cheney did was not only convincing Colin Powell to put the lies about Saddam Hussein and al-Qaeda into his testimony; which were obvious lies, but they were the pretext for the war against Iraq. But also, Cheney played the central role in making the decision to keep anything having to do with the role of Saudi Arabia in funding and financing 9/11 out of the public eye.

So, Jeff, I know you were saying yesterday, this actually opens up Cheney to criminal prosecution, if the implications of that are followed through.

STEINBERG: I think that there's another dimension as well to this, and I'll say something about the Cheney issue in just a moment. Who would have imagined that President Obama would be boxed into such a corner that he would have to release the 28 pages? I can tell you that since he lied to the 9/11 families for 7.5 years, and was very much under the sway of John Brennan who adamantly opposed the release of those 28 pages because of his own extremely close relationship with the Saudis; it's a very important object lesson that Obama was forced to do it. It took a continuing battle; LaRouche Political Action Committee is widely known on Capitol Hill and around the country to have played a pivotal role. Senator Bob Graham, the 9/11 Families – the leading activists – both the survivors of 9/11 and those who lost loved ones in the 9/11 attacks, did not give up; they persisted. This was a fight for 15 years. I think there's a very important lesson to be drawn in the context of what we're

discussing about a critical policy moment, when neither party has been able to produce a Presidential candidate who's worth anything. We've got to make sure that the fight over these issues is continuously put forward, continuously escalated. We've forced the issue of the 28 pages. I think that the July 6th press conference by Walter Jones, Steven Lynch, and Thomas Massie along with members of the 9/11 Families and Survivors was crucial; because they came out and said what we had been urging to be said. These 28 pages must come out; it's in the vital interest of the American people and the world that they come out. They made clear that they will be made public; and they invoked the Mike Gravel heroic action of releasing the Pentagon Papers, which altered the whole course of the Vietnam War during Nixon.

So, I think there's a very important lesson to be drawn: Persistently leading a fight; the commitment of the American people to the kind of change that they clearly demanded in the way that the primary votes happened. The majority of voters were voting for a revolutionary change in policy, not for a candidate. You had Bernie Sanders voters who abandoned him the instant he endorsed Hillary Clinton for President. Trump was always seen as a kind of a loud mouth voice for something different. People want that change; they've got to be organized around a policy agenda. LaRouche's Four Cardinal Laws define that better than anything else in terms of the economic crisis and how to address insolvency.

Now you do have Colonel Wilkerson, who was with Colin Powell throughout the four years that Powell was Secretary of State; was with him in the preparation of that UN disastrous testimony leading to the vote for the Iraq War. He has basically said that he is an eyewitness to severe crimes; fraudulent representations of vital intelligence and covering up the role of the Saudis in order to launch an illegal war against Iraq. We see the consequences of that right now. There are many options on the table.

Just in terms of follow-up on the 28 pages: You have the JASTA bill that should come up and be voted almost unanimously out of the House of Representatives, so Obama can't veto it, the very first days that Congress comes back in September. There should be a series of public forums walking people through the content of the 28 pages. There are probably millions of documents that are still suppressed, that are still classified; that lead to other leads that we don't even yet imagine. We know the British, we know the Saudis in principle were the architects on behalf of Bush and Cheney; but there's a great deal of work to be done on that issue. We're coming up in early September on the 15th anniversary of the 9/11 attacks; LPAC and the Schiller Institute have a series of major events taking place in New York, including three memorial concerts – performances of Mozart's *Requiem* – all over the New York area around that critical weekend. So, I think that we've got to maintain a commitment to maintaining and building and escalating on the momentum. If there's a lesson to be learned from the 28 pages, it's that Glass-Steagall comes next; and it comes right away.

OGDEN: Right; absolutely. I thought one point you made which was just remarkable in the interview yesterday that you conducted with Virginia State Senator Dick Black, you said what Cheney did after 9/11 would be as if Roosevelt after Pearl Harbor said "We're not going to attack the Japanese; we're going to blame the Chinese for Pearl Harbor." It was so outrageous to say the Saudis didn't do it; it was Iraq, it was Saddam Hussein. I think, when that sinks in for the American people, you're going to see even more of a response. The fact that this has broken open in the last few weeks with the victory around the 28 pages; and as you said, 28 pages means the next victory comes next – Glass-Steagall.

But one thing that's the subject of this *The Hamiltonian* broadsheet this week, is the petition that Diane wrote and is now being circulated en masse in Manhattan.

Point one is complete; but points two, three, and four still have to go. We need to open a Chilcot Commission-type of investigation into Bush, Cheney, the entire rest of that apparatus – Obama included. What was Obama's interest in keeping these covered up for 7.5 years? The key, I think – and it ties into the discussion from earlier – is you need to accept the offer that was made one year ago at the United Nations General Assembly by Russian President Vladimir Putin for an alliance of the type that we had in World War II to defeat fascism. An alliance with Russia, with China, with other interested parties in the world, to defeat what this terrorist apparatus actually represents. So, I think as we're on the verge of the opening of this year's UN General Assembly meeting, and also the series of concerts that Jeff mentioned, this petition needs to continue to have a widespread and radiating impact.

Diane, maybe you want to say a little bit more about that.

SARE: I can just say that it's being circulated by our activists here in the streets; and they're reporting getting a very intense response to it – more intense than anything that we've circulated recently. I think it's important, when the vote on JASTA was first in the press a couple of months ago, before the release of the 28 pages, there was finally an appropriate, fearless anger, or righteous indignation of people saying, "How dare you tell us not to pursue the Saudis? That's outrageous! We don't care if they're going to sell their Treasury bonds; we are going to demand justice in this case." I think it's really important that we keep that sense alive; which is what the petition will do. I would also say, just because you

mentioned the United Nations here; it happened that we got not only the release of *The Hamiltonian* this past week, but we received off the press the proceedings of this extraordinary Berlin conference that Mr. and Mrs. LaRouche convened at the end of June. Which had an incredible array of speakers, including Ambassador Chas Freeman, including a woman from the Presidency of Assad in Syria, and many others; retired military from France, Germany, NATO, etc. The thing taken as a whole, unfortunately there's not a way to put that incredible concert at the end of the program into a printed report; but nonetheless, we are also getting this out to each of the governments represented by their UN missions in this period going into the General Assembly in September. So we are in a position to shape that discussion and to perhaps augment the kinds of things that surely are already being discussed; as we see in the latest meeting, that Putin and Xi Jinping and others have been holding.

OGDEN: One thing I want to say in the context of the upcoming UN General Assembly; there is a war that is already happening against everything that the BRICS represents. If you think back one year, two years, the Fortaleza Agreement was made in the context really of this war that Cristina Fernando de Kirchner was leading in Argentina against the vulture funds. These nations came together in solidarity with Argentina and said we will not allow you to kill the Argentine people to get the money for the vulture funds. Since that time, you've had a coalescing around the leadership of Putin and Xi Jinping and Modi of the BRICS structure; this is the emerging New Paradigm. Over the course of that time, you have had a concerted deployment to break the BRICS apart; and we're in the middle of one of those major attacks right now. We saw what happened to Cristina Kirchner in Argentina; now the same thing is happening to

Dilma Rousseff in Brazil. Just this week, you had the vote by the majority of the Brazilian Senate to open indictment hearings

against Rousseff; which means impeachment against the President of Brazil. You do have the eruption of a certain response against that coup from inside the United States; and it's actually the subject of our institutional question we got for this week.

I know Mr. LaRouche had some detailed remarks to say about

that. I want to read this question, and then maybe Jeff, you can fill in a little bit about that. It says:

"Mr. LaRouche: US Representative John Conyers, Democrat from Michigan; Marcy

Kaptur, Democrat from Ohio; Keith Ellison, Democrat from Minnesota; and more than 30 other members from the House of Representatives, sent a letter this week to Secretary of State John Kerry; urging him to refrain from gestures that could be interpreted as supportive of Brazil's interim government. And to instead "express strong concern regarding the impeachment process a targeting of Brazilian President Dilma Rousseff; and to "call for the protection of constitutional democracy and the rule of law in Brazil." The letter is the first Congressional letter expressing

concern over Brazil's democracy in over two decades. In your view, with the impending impeachment trial, what actions should the United States government take to promote fairness and protect democratic institutions in Brazil at this time?"

So, I know Lyn had some things to say about this.

STEINBERG: The first thing he emphasized is that you're not dealing with a "Brazil situation" in the same way that you're not dealing with a "Syria situation".

We're in the midst of a major, global, strategic re-alignment. As you said, at the Fortaleza meeting two years

ago of the BRICS countries, you had the launching of the New Development Bank; followed by the launching of the Asia Infrastructure Investment Bank by China. Clearly, there is a move centered among the major Eurasian powers, but also including Brazil and South America, South Africa, and Africa, to re-align the world around a completely different approach; an approach that's oriented towards the future, that's centered on great projects of economic development that are truly win-win projects. There's no geopolitical, zero-sum game. And you've got a dead system, which is the British Empire system, which has been represented for the last 15 years by the fact that the British have controlled the US Presidency; under first George W Bush, and then after that, under Barack Obama.

So, the first thing, the United States should do, is abandon its own direct role in promoting this coup. This is not something that occurs because a bunch of figures inside Brazil have decided to go after Dilma Rousseff. You've got the international apparatus of hedge funds; you've got the Adam Smith Institute networks in Britain; you've got the Chicago School apparatus here in the United States; that are all instrumental in this drive – not to damage Brazil – but to destroy Brazil because it's part of this BRICS new alignment. I guarantee that if the United States were to publicly come out – if Kerry were to make a statement and say that the United States believes that this is a coup d'état; not necessarily using guns, but using actions by bought-and-paid-for corrupt officials to overthrow a legitimately elected government that is attempting to align South America with this new paradigm of development centered around Eurasia; this thing would go away. The votes in the Senate are absolutely shameless; the people who are behind this coup are themselves all legitimately under criminal investigation for massive financial fraud. If you want to look at the Brazil element of the Panama Papers scandal, then you're going to find the top officials – the Speaker of the House, the President of

the Senate, the current President, the current Foreign Minister; all of the people who have been aligned against Dilma, are part of the most corrupt apparatus. But they're protected because

they're part of the British Empire and the Obama administration protected apparatus; and their objective is to try to destroy the BRICS.

So, this is a global play; this is not a Brazil story. It's not something that is narrowly associated with events in South America, or corruption, or anything like that. This is a much bigger, worse, and far more dangerous thing; and it's part of the

general picture. Is the world going to go in the direction of defending a system that's already dead? Major economists this week described Deutsche Bank as a "dead bank walking"; and it's an apt description. So, it's the question of whether a dead British Empire, largely controlling the US Presidency for the last 15-16 years, is going to basically bring the rest of the world down with it – because it can never survive. Or, whether or not it's going to be cast aside and defeated and replaced by a new system that's already well underway.

The critical question in this Presidential election is, will the American people tolerate candidates that want to align the United States with an already dead system? Or, are we going to go in the direction of aligning the United States with this new

future-oriented alternative? Historically, America has always been on the side of this future orientation; at least from its founding principles – the Hamiltonian ideas are really, what's underlying this Eurasian development. So, we've got to win the fight to transform the United States back into what it historically represented as the city on the hill.

OGDEN: I do think it's significant that the members of Congress who signed this letter, directly overlaps with the core group of the leadership around Glass-Steagall.

STEINBERG: That's right.

OGDEN: One more thing you just brought up: What is the Hamiltonian idea? What's at the core as the coherent unifying principle of this Four New Laws of Mr. LaRouche is the idea, that he expresses at the end of that document. That there are no measuring rods for economics, which can be found within the domain of money; money is not a representative of value when it comes to economics. It's the willingness to reject monetarism, which is what is making the Asia Infrastructure Investment Bank, the New Development Bank – these are completely different species. This is not just a different version of the IMF/World Bank system. You have a dedication to increasing the productivity of massive amounts of the population of the planet; billions of people will be affected by the New Silk Road, by these development projects which have been on the books for 40-50-60 years. They are now actually being built, because of the investments, that are coming from the BRICS bank and China and so forth. But it's an understanding of economics which I think has been the unique contribution that Mr. LaRouche has given to world history over the last 40-50 years; which is his unique understanding of what the true measuring rod of economics really is. You have the constantly increasing of the accumulation of the ability of mankind to deploy new physical principles that have been discovered by man to increase our power over the Universe.

In two very specific ways, I think the example of Albert Einstein is very important in this sense. Number one, just in the form of an analogy: The understanding of Albert Einstein, that you cannot have a measuring rod from inside of a system; but that there needs to be a measuring rod, which is external, which is a principle. Just as absolute time and absolute space did not exist for Albert Einstein, this is the kind of understanding that you need to bring to physical economics. And number two: Albert Einstein, perhaps more than anybody else, is

paradigmatic of the type of human creative thinking, which allows mankind to advance itself; which, as Helen Keller so beautifully described, brings us up from the ground like beasts crawling on our bellies and reacting to the circumstances around us, to becoming co-creators of this Universe.

So, Michael, I thought you elaborated that in a very beautiful way at the end of your item in this week's *Hamiltonian*; and I wouldn't mind, if you had a little bit more to say on that subject.

STEGER: I think you've said it well right now. What I think is worth maybe coming back to, given the role of the creative personality, Kesha raised this on the show on Monday. Einstein also recognized that it is the unique role of the individual to shape and create essentially the new laws by which society then agrees to. That, the discovery of those higher principles or natural law, then allows society itself to advance. Really, what you see today, many people are on vacation; too many people, I think, are watching the Olympics. I think the real doping scandal is inside the White House. But what Putin has done with this diplomatic effort, is, that we are looking at the possible resolution of the Syrian crisis in Aleppo. There is a kind of process taking place that can resolve these things in the coming months.

But then you have, in the course of just September, you have the Presidents of South Korea, Japan and China meeting Putin in Vladivostok. Then they will all be going together down to the G-20 summit in China – where Putin will be the guest of honor – with the 20 largest nations; with Brazil, Argentina, Mexico, Turkey, nations from Africa, all over Asia and Europe participating. Then you have many of those heads of state coming to New York City right around the time of our concerts; but for the UN General Assembly. Of course, then many of those heads

of state from the BRICS will be meeting in India in early October.

Then, at this point in time, as Jeff said earlier this week, this whole financial system – Deutsche Bank, and the rest of the larger banks – can be rapidly unfolding, unravelling. The bankruptcy can be disembowelment of the banking system,

essentially coming up in the near period. Then, the Presidential elections come. As much of a buffoon as Donald Trump is, he's shown himself the ability to slay a lot of other incapable politicians in debates; and I think, Hillary Clinton should be fairly

concerned, that her record with Obama is an absolute and very severe weakness. An Achilles heel, because of the current climate in the political situation we face in the country. So we are really at a remarkable [point]. Then, a collapse of the

trans-Atlantic system; an unfolding, consolidated effort in Eurasia led by Putin, and this quality of creative genius, that you're referencing from Einstein. This is really, what Lyn has brought to bear on the planet; and it's really, what must be brought to bear in the Presidential system now in the United States. Lyn must be part of shaping Presidential policy now. We essentially are; but that's got to be the commitment of the American people, and not getting caught up in anything else, because it's a very rare opportunity today.

OGDEN: Wonderful. So, as I said at the beginning of the program, this week has really marked a significant escalation in terms of the LaRouche PAC intervention into New York City in particular and the United States in general, with the publication of *The Hamiltonian* Volume I, no. 1. There are still several thousand copies of the original printing, which are available and need to be distributed. I know during the regular Saturday afternoon Manhattan dialogue, which takes place every week in downtown Manhattan, there will be copies

available to you, if you are able to help distribute them, and you're able to attend that meeting. If you've been to the meeting before, and maybe you haven't been going regularly; you should go tomorrow. If you've never been before, please contact Diane; the contact information for the New Jersey office is available on the LaRouche PAC website. We really do have a limited opening or time, but a very rich potential, a very rich opportunity to completely transform the dialogue in the United States. In very much the same way that Alexander Hamilton's *Federalist Papers* were used to create the United States in the first place around the ratification of the US Constitution and to raise the level of intelligence of the American citizenry, the new broadsheet – *The Hamiltonian* – can really be used in very much the same fashion. I would implore everybody, who's watching this, to become involved in helping to distribute this; and make this something, which is widely available to the thinking portion of the American people.

I'd like to thank both Diane and Michael for joining me here tonight; and thank you to Jeff. And I'd like to thank all of you for tuning in. Please stay tuned to larouchepac.com. Good night.

Den kreative gnist

Leder fra LaRouchePAC, USA, den 2. januar 2016:

Putin underskrev i går en ny strategisk doktrin for Rusland. Selv om den endnu ikke er blevet oversat til engelsk, har vi pålidelige oplysninger om mange af hovedpunkterne. I

betragtning af, hvem Putin er, og hvad han står for, er hovedlinjen positiv, og de fleste af pointerne er sande – men desværre vil selv det sandeste generelt blive misforstået. Dokumentet kræver f.eks., at videnskabens rolle bliver genoplivet, hvilket er absolut nødvendigt – men de fleste mennesker i dag, selv de fleste russere, har ingen idé om, hvad videnskab er.

Men en del af tankegangen i det er af fremragende kvalitet, og minder om Ben Denistons intervention i de sidste ti minutter af LaRouchePAC-webcastet den 30. december, hvor han kraftfuldt polemiserede, at der i realiteten nu kræves fuldstændigt nye ideer, hvis menneskeheden skal overleve – og således gjorde fremstød for den polemik, som LaRouche har ført omkring Brunelleschi.

Under diskussioner om dette aspekt gentog LaRouche, at, LPAC's Videnskabsteam og Komite for Politisk Strategi sandsynligvis typificerer de bedste aspekter af vores organisation.

For at vende tilbage til processen omkring Rusland: den Amerikanske Hær udgav Putins tale til De forende Nationer i november i den seneste udgave af sit magasin, *Military Review*, sammen med en artikel fra februar 2013 af den russiske generalstabschef Valerij Gerasimov og en forklarende artikel af en amerikansk Ruslands-specialist. Gerasimovs artikel gennemgik tankegangen bag den senere Moskva-konference i 2014 om »Farvede Revolutioner«, som vi dengang rapporterede om. Men Gerasimovs intellektuelle processer, og selvfølgelig nogle andres, gik langt videre end det, vi dengang vidste.

»Vi bør ikke kopiere udenlandske erfaringer og jage efter førende lande, men vi må overstige dem og selv indtage førende positioner. Det er her, militærvidenskab får en afgørende rolle«, skrev Gerasimov. Gerasimov bemærker, at den fremragende, sovjetiske, militære akademiker Aleksandr Svechin skrev: »Det er ekstraordinært vanskeligt at forudsige krigens vilkår. For hver krig må man udarbejde en særlig linje for den

strategiske krigsførelse. Hver krig er et unikt tilfælde, der kræver fastlæggelsen af en særlig tankegang, og ikke anvendelsen af en eller anden model.«

»Tilstanden i dag for russisk militærvidenskab kan ikke sammenlignes med blomstringen af den militær-teoretiske tankegang i vort land på tærsklen til Anden Verdenskrig«, skrev Gerasimov. Og dog »var der dengang ingen folk med højere eksaminer, og der var ingen akademiske skoler eller ministerier. Der var fremragende personer med strålende ideer. Jeg ville kalde dem fanatikere, i ordets bedste betydning. Måske har vi ganske enkelt ikke tilstrækkeligt med sådanne folk i dag. Folk, som f.eks. Georgy Isserson«, der præcist forudsagde, hvordan den næste krig ville begynde, med længe, hemmeligt forberedte angreb, før nogen som helst krigserklæring. Isserson, en omfattende pionér inden for militærtænkning, blev arresteret i 1941 og blev ikke løsladt før i 1955.

»Skæbnen for denne 'fædrelandets profet' fik et tragisk forløb. Vort land betalte for ikke at lytte til konklusionerne af denne professor fra Generalstabsakademiet, med enorme mængder af blod. Hvad kan vi udlede af dette? En hånlig holdning til nye ideer, til fremgangsmåder, der ikke er standard, til andre synsmåder, er uacceptabelt i militærvidenskab. Og det er endnu mere uacceptabelt for dem, der praktiserer hvervet, at have denne holdning til videnskab.«

»Som konklusion vil jeg gerne sige, at, uanset, hvilke styrker fjenden har, uanset, hvor veludviklet hans styrker og midler til væbnet konflikt måtte være, så kan former og metoder for at overvinde dem findes. Han vil altid have sårbare områder, og det betyder, at passende midler til at modgå ham findes.«

Efter nogen diskussion om den russiske baggrund responderede Lyndon LaRouche som følger: Han sagde, at de fleste af vore folk, i vores egen organisation, er temmelig dumme. Det

skyldes, at de får en af disse 'løsener', en afviger-dialekt – de kommer med forskellige 'løsener' – og så siger de, at denne politik er politikken. Og det er altid noget i retning af en deduktiv model. Og de har ingen forståelse af dette, fordi de ikke er kreative; de er absolut ikke kreative. De kalder sig kreative, men i samme sekund, man løber ind i noget, hvor gruppen beslutter at træffe en beslutning om, hvad der endegyldigt er rigtigt – her er det, at hele organisationen bliver ødelagt. For de insisterer på at vedtage en slags gruppetænkning, og de antager, at dette må være politikken. Men de går ind i denne pragmatiske holdning, og de mister den kreative gnist, som er hemmeligheden bag alle gode ting, der vinder krige, og den slags.

Det, vi har på Manhattan – vi har virkelig en intelligent organisation. Inden for andre områder har vi nogle virkelig fremragende folk, blandt den håndfuld, der er fremragende folk i vores organisation, men de fleste af folkene fatter det simpelt hen ikke, for de taler altid om en 'praktisk' fremgangsmåde, en 'praktisk' metode, en 'praktisk' måde at gøre tingene på. Og de er ikke dumme mennesker. Men de bliver fordummede på det her – på dette princip. De siger, at man må komme frem til en aftale. Alle må komme på linje, mere eller mindre. Eller, hvis de ikke kommer på linje, ja, så bliver det spørgsmålet. I realiteten mener jeg, at en stor del af vores organisation – selv lederskabet, med få undtagelser – er temmelig dumme i denne henseende. De vil være dygtige til at udtænke en plan, men planen vil sjældent virke. Og de er modvillige, de er så modvillige, til at opgive denne ting.

Titelbillede: 'Mediterende filosof', oliemaleri, Rembrandt Van Rijn, 1632